

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

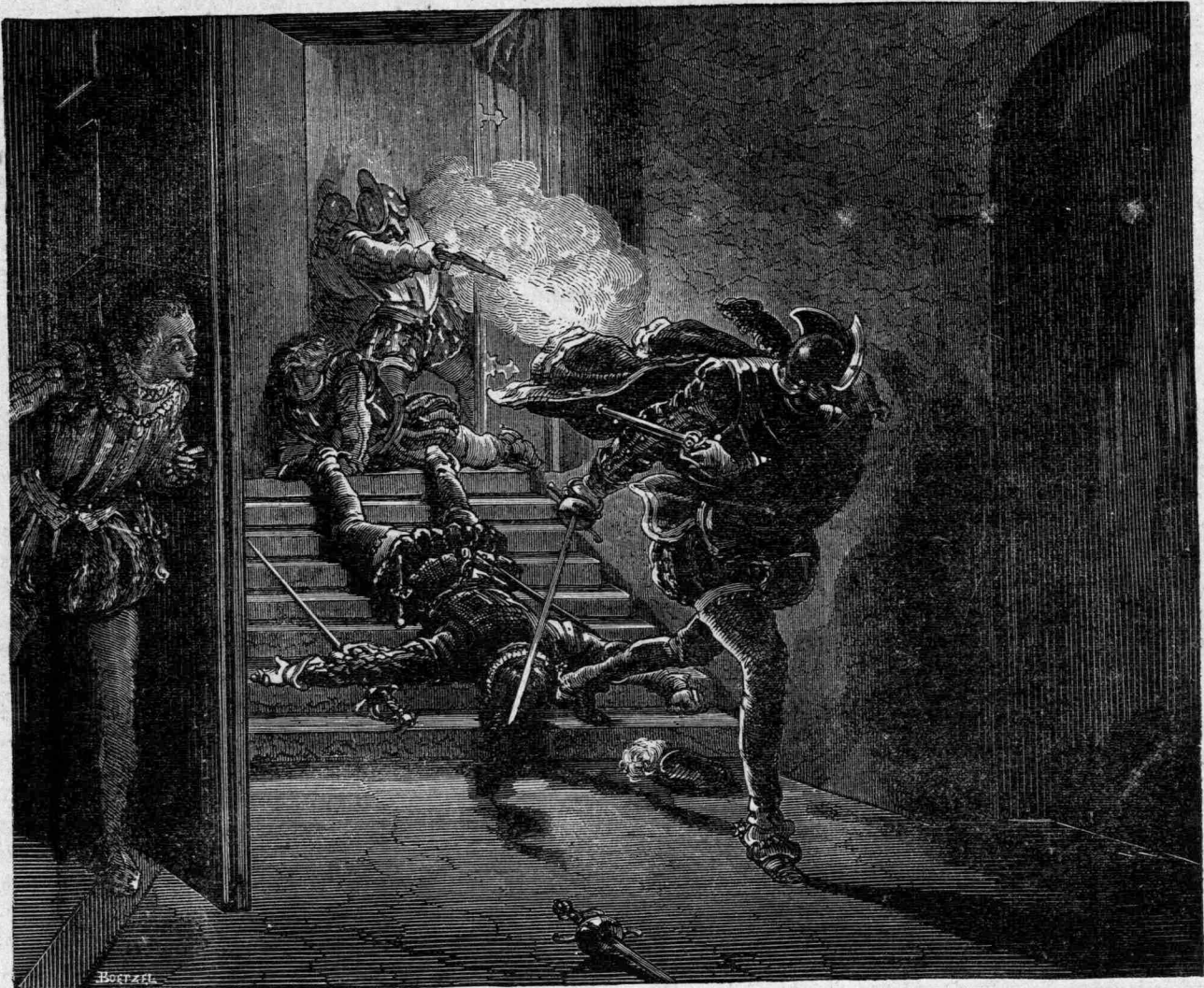
ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :
Οδός Πατησίων, ἀριθμὸς 3, πρὸς τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορινθίας».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαργώ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά, μετὰφ. Α. Σκαλίδου Συν.—Ἡ Λουομένη Χανούμισσα, μυθιστορία Λεϊλά-Χανούμ (Συν.). —Ἡ Ἄγνωστος, ἀλληγορία Γεωργίας Σάδης. — Ἡ τελευταία Σελίς, ὑπὸ I. Μ. Δαμβέργη.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Ἐν Ἀθήναις: δρ. θ, τὰς ἑβδομάδας 6, τὸ ἑξαετηρικὸν 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτὰ 20
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ'εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων
παντὸς ἔθνους.

Καὶ εἶδεν ἄνθρωπον φέροντα ἐρυθρὸν μανδύαν νὰ φεύγη δραμαίως. [Σελ. 180]

Ἡ διεύθυνσις τῶν **ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ** θέλουσα νὰ παράσχη εἰς τοὺς πολυπληθεῖς αὐτῆς ἀναγνώστας, παρ' οἷς εὖρε τόσην θερμὴν ὑποστήριξιν, ἀνάγκασμα τερπνὸν καὶ τὰ μάλᾳ ἰνδιαφέρον, ἐξέλεξε νὰ δημοσιεύσῃ, μετὰ τὴν ὅσον οὕτω λήγουσαν **ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ ΜΑΡΙΩΝ**, τὸ πολὺκροτον ἀγγλικὸν μυθιστόρημα

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

Ὁ ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ, ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἔργου τούτου, ἀνήκει εἰς τὴν ἔξοχον χορείαν τῶν μεγάλων Ἀγγλων μυθιστοριογράφων, ἧς ἡγεῖται ὁ ἐπιφανέστατος ΔΙΚΕΝΣ, μεθ' οὗ ἐν πολλοῖς συνεργάσθη. Γονιμώτατος ὁ Κόλλις ἔγραψε πολλὰ καὶ διάφορα ἔργα, πάντα διακρινόμενα διὰ τὰς παντοίας αὐτῶν φιλολογικὰς ἀρετάς, ἀλλ' οὐδὲν αὐτῶν παρήγαγε τόσον μεγάλην αἰσθησιν εἰς τὸ δημόσιον, οὐδὲν αὐτῶν ἐγένετο τόσον δημοτικὸν ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ, ὅσον ἡ **ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ**, ἧτις, περατωθεῖσα, ἐδημοσιεύθη ταυτοχρόνως ὡς ἐπιφυλλίς δύο ἡμερησίων ἐν Λονδίνῳ καὶ ἐν Νέῳ Ἰόρκῳ.

Ἀπερίγραπτος ὑπῆρξεν ἡ ἐντύπωσις, ἣν ἐνεποίησε τὸ μυθιστόρημα τοῦτο εἰς τὸ κοινόν. Πυρετώδης ἀνυπομονήσι κατέλαβε τοὺς ἀναγνώστας εὐθὺς ὡς ἤρχισεν ἡ ἐκτύλιξις τῶν σκηνῶν τοῦ μυστηριώδους δράματος, πρωτοφανῆς δὲ ἐκδήλωσις τοῦ δημοτικοῦ φρονήματος συνέβη. Διὰ κοινοῦ ἔβανον συνήχθησαν δεκαεπισχέλια φράγκα, ὅπως δοθῶσιν ὡς ἀμοιβὴ εἰς τὸν εὐτυχῆ Οἰδίποδα, ὅστις ἤθελε κατορθῶσαι νὰ καταστήσῃ γνωστὴν τὴν λύσιν τοῦ δράματος, εἴτε μανθεύων αὐτὴν, εἴτε ἐπιτηδεύων· μανθάνων ἐκ στόματος τοῦ συγγραφέως τὸ ἀπόκρυφον τῆς τύχης τῶν ἡρώων του καὶ πρὸ πάντων τῆς μυστηριώδους καὶ συμπαιθεστάτης ἡρωίδος. Πεντακόσιοι λύσεις ὑπεβλήθησαν εἰς τὸν παράδοχον τοῦτον διαγωνισμὸν, ἀλλ' οὐδεὶς ὑπῆρξεν ὁ νικητὴς, ἐπειδὴ ὁ συγγραφεὺς ἠδυνήθη νὰ τηρήσῃ ἄκραν ἐχεμυστίαν. Οὕτως, ἐπὶ ἀρχαῖον χρόνον, τὸ ἰνδιαφέρον μυριάδων ἀνγνωστῶν, ζωηρῶς κεντηθέν, παρηκολούθησεν ἀμετάπτωτον τὴν δημοσίευσιν τοῦ μυθιστορήματος, οὗ ὁ θρίαμβος ὑπῆρξε μοναδικὸς εἰς τὰ χρονικὰ τῆς φιλολογίας.

Τοιοῦτο τὸ ἔργον, ὅπερ θέλομεν παρίσχει προσεγγὰ εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας, κατὰ μετέφρασιν τοῦ γνωστοῦ κομψογράφου κ. Χαλαλάμπου Ἄννινου. Ὡς ἐκ περισσοῦ δὲ σημειοῦμεν ὅτι ἡ **ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ** μετεφράσθη εἰς πάσα τὰς εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, ἐσχάτως δὲ καὶ εἰς τὴν Ἰνδικήν, πανταχοῦ ἐμποιήσασα βιβλιότατην ἐντύπωσιν καὶ θεωρητέα ἐκ τῶν ἀρίστων ἔργων τῆς νεωτέρας φιλολογίας. Τὸ μυθιστόρημα κοσμεῖται καὶ ὑπὸ 46 εἰκόνων, ἐν Παρισίῳ· χαραχθεῖσάν, ἀρίστης τέχνης.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετάφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον].

ΛΖ

Η ΕΙΣ ΤΟ ΛΟΥΒΡΟΝ ΕΠΑΝΟΔΟΣ

Ἡ Αἰκατερίνα, ἰδοῦσα ὅτι ἐμπαιώθη καὶ ἡ ἀπόπειρά της αὐτῆ, κατέστη μα-
νωδῆς. Ἀφοῦ διέταξε νὰ ἄρῳσι τὰ τε-
πώματα καὶ τὸν Μωρεβέλ, λίαν πρῶτ'
μετέβη εἰς τὰ δώματα τοῦ βασιλέως,
ὅπου εὔρε τὴν τροφὸν ἀγρυπνοῦσαν.

— Ποῦ εἶναι ὁ υἱός μου; εἶπεν αὐτῆ.

— Δέσποινα, ἀπηγόρευσε τὴν εἰς τὸν
κοιτῶνά του εἰσοδόν, πρὸ τῆς ὀγδόης.

— Ἡ ἀπαγόρευσις αὐτῆ δὲν εἶναι δι' ἐμέ.

— Διὰ πάντας. Ὅθεν δὲν δύναμαι νὰ
ἀγοῖζω, πλὴν ἂν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης
μὲ διατάξῃ ῥητῶς.

— Τροφέ, ἔχω ἀνάγκην νὰ ὁμιλήσω
πρὸς τὸν υἱόν μου. Ἀνοίξε λοιπόν, σὲ δια-
τάτω.

Ἡ τροφὸς προσήνεγκεν εἰς τὴν Αἰκατε-
ρίναν τὴν κλειδὰ τῆς θύρας τοῦ κοιτῶνος,
ἀλλ' ἡ Αἰκατερίνα δὲν εἶχεν αὐτῆς ἀνάγκη,
ἐξαγαγοῦσα ἐκ τοῦ θυλακίου της
κλειδίον ἠνέφεξ τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν.

Ὁ κοιτῶν ἦτο κενός. Ἡ κλίνη τοῦ Κα-
ρόλου ἦτο ἀθικτος. Ὁ πιστός κύων του
Ἀκταίωρ ἦτο μόνον ἐκεῖ.

— Ἄ! εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, συνοφρω-
θεῖσα, ἐξῆλθε! Ὅθι τὸν περιμεῖνω. Καὶ ἐ-
κάθισε σύνουος.

Ἦτο δύο ὄρας ἐκεῖ περιμένουσα ἀκίνη-
τος καὶ ὠχρὰ ὡς ἀγαλμα μαρμαρίνου, ὅτε
εἶδεν εἰσερχόμενον εἰς τὸ Λουβρον στίφος
ἐφίππων, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων ἀνεγνώ-
ρισε τὸν Κάρολον καὶ τὸν Ἑρρίκον τῆς
Ναβάρρας.

Τότε ἐνόησεν. Ὁ Κάρολος ἀντὶ νὰ συ-
ζητήσῃ μετ' αὐτῆς τὰ τῆς συλλήψεως
τοῦ γυναικαδέλφου του, τὸν ἔλαβε μεθ'
ἐαυτοῦ καὶ οὕτω τὸν ἔσωσε.

— Ὁ τυφλός! ἐψιθύρισε καὶ περιέμεινε.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς, ὁ Κάρολος εἰσῆρ-
χετο εἰς τὸν κοιτῶνά του καὶ ὅπισθεν αὐ-
τοῦ ἔκυπτεν ἡ ἀνήσυχος κεφαλή τοῦ Βε-
αρνοῦ.

— Ἄ! Ὑμεῖς ἐδῶ, δέσποινα! εἶπεν ὁ
Κάρολος συσπᾶσας τὰς ὀφρῦς.

— Ναί, υἱέ μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα.

Ἐχω νὰ ὁμιλήσω πρὸς ὑμᾶς.

— Πρὸς ἐμέ;

— Πρὸς ὑμᾶς μόνον.

— Ἔστω.

— Σὰς ἀφίνω, βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ναί, ναί, ἄφες μας. Ἐπειδὴ δὲ καὶ
εἶσαι καθολικός, Ἑρρικέττο, πήγαίνε εἰς
τὴν ἐκκλησίαν νὰ ἀκούσῃς τὴν λειτουρ-
γίαν ἀντ' ἐμοῦ. Ἐγὼ δὲ ἐν τούτοις προ-
σεύχομαι.

Ὁ Ἑρρίκος ὑποκλιθεὶς ἐξῆλθεν.

Ὁ Κάρολος ἔκρινε καλὸν νὰ προλάβῃ
τὴν ἀπειλοῦσαν αὐτὸν καταγιγίδα. Ὅθεν
εἶπε προσπαθῶν νὰ στρέψῃ ἐπὶ τὸ ἀστεϊ-
ότερον τὸ ζήτημα:

— Ἐ! δέσποινα. Μὲ περιμένετε διὰ
νὰ μὲ ἐπιπλήξῃτε, δὲν εἶναι ἀλήθεια; Ἐ-

ματαίωσα ἀσεβῶς τὸ μικρὸν σας σχέδιον.

Καὶ ὅμως, διάβολε! δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀ-
φήσω νὰ συλλάβωσι καὶ νὰ σύρωσιν εἰς
τὴν Βασιλλίην ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος μοῦ ἔσωσε
τὴν ζωὴν. Ἀλλὰ, δὲν ἤθελα νὰ συγχυσθῶ
καὶ μεθ' ὑμῶν. Εἶμαι ἀγαθὸς υἱός. Ἐπειτα,
προσέθετο χαμηλῆ τῆ φωνῆ, ὁ Θεὸς τι-
μωρεῖ τὰ παιδιὰ, τὰ ὅποια συγχύζονται με-
τὴν μητέρα των, καὶ ἀποδείξει ὁ ἀδελφός
μου Φραγκίσκος. Συγχωρήσατέ με λοιπὸν
εἰλικρινῶς καὶ ὁμολογήσατε ὅτι ὁ ἀστεϊ-
σμός ἦτο καλός.

— Βασιλεῦ, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, ἡ Ὑ-
μετέρα Μεγαλειότης ἀπατάται, δὲν πρό-
κειται περὶ ἀστεϊσμοῦ.

— Ἀπεναντίας, καὶ εἰς τὸ τέλος ὡς
τοιούτον θὰ τὸν θεωρήσετε καὶ ὑμεῖς, ἢ
ὁ διάβολος θὰ μὲ πᾶρῃ!

— Βασιλεῦ! διὰ τοῦ σφάλματός σας
ἐματαιώσατε σχέδιον, τὸ ὅποιον θὰ μᾶς
διευκόλυνε μεγίστην ἀνγκάλυψιν.

— Μπᾶ! σχέδιον! καὶ πότε ἐδυσκο-
λεύθητε νὰ σχηματίσετε δέκα νέα σχέδια
ἀντὶ ἐνός ματαιωθέντος, μῆτέρ μου; Τώρα
θὰ κάμετε εἴκοσι, καὶ εἰς αὐτὰ σὰς ὑπό-
σχομαι νὰ σὰς βοηθήσω.

— Τώρα, καὶ ἂν μὲ βοηθήσετε, εἶναι
ἀργά, διότι προφυλάσσεται.

— Ἀλλὰ, τί ἔχετε κατὰ τοῦ Ἑρρι-
κέττου;

— Τί ἔχω; Συνωμοτεῖ.

— Αὐτὸ εἶναι ἡ αἰωνία ὑμῶν καταγγε-
λία. Ἀλλὰ, μὴ πάντες δὲν συνωμοτοῦσιν
ἐν τῷ Λουβρῷ;

— Ἄλλ' αὐτὸς περισσότερον παντὸς
ἄλλου. Εἶναι δὲ καὶ μάλλον ἐπικίνδυνος,
διότι οὐδεὶς τὸν ὑποπτεύεται.

— Ὡ! τὸν Λωρεντσίνον!

— Ἀκούσατε, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, σκυ-
θρωπάσαα εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο, ὅπερ ἀνε-
μίμησεν αὐτῆ μίαν τῶν αἰματηροτέρων
σελίδων τῆς Φλωρεντινῆς ἱστορίας της.
Ἀκούσατε! Ὑπάρχει μέσον τι ὅπως μοὶ
ἀποδείξετε ὅτι ἔχω ἄδικον.

— Καὶ ποῖον, μῆτέρ μου;

— Ἐρωτήσατε τὸν Ἑρρίκον ποῖος ἦτο
ταύτην τὴν νύκτα ἐν τῷ κοιτῶνί του.

— Ἐν τῷ κοιτῶνί του... τὴν νύκτα
ταύτην;

— Ναί.

— Ἄλλ' ἂν ἦτο γυνὴ τις, δὲν δυνά-
μεθα ν' ἀπαιτήσωμεν...

— Γυνή! ὁ φονεύσας δύο κλητῆρας καὶ
τραυματίσας θανατικῶς τὸν Μωρεβέλ!

— Ὡ! εἶπεν ὁ βασιλεῦς. Τοῦτο εἶναι
σπουδαῖον! ἐχύθη αἷμα;

— Τρεῖς ἔμειναν ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

— Καὶ ὁ φονεύσας αὐτούς;

— Ἐσώθη ἀποδράς.

— Ὡ, τὸν γενναῖον! εἶπεν ὁ Κάρολος.
Ἐπιθυμῶ νὰ τὸν γνωρίσω.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ τὸν μάθητε, ἀπὸ τὸν
Ἑρρίκον τοῦλάχιστον.

— Ἀλλὰ ἀπὸ ὑμᾶς, μῆτέρ μου; Ὁ
ἄνθρωπος ἐκεῖνος φεύγων εἶναι ἀδύνατον
νὰ μὴ ἄφρησε σημεῖά τινα... Ὅθι παρετή-
ρησαν τοῦλάχιστον τὴν στολήν του.

— Εἶδον ὅτι ἔφερε κομφότατον ἐρυθρὸν
μικνδύκν.

— Ἐρυθρὸν μικνδύκν! Ἐνα μόνον γνω-
ρίζω ἐν τῇ αὐτῇ ἔχοντα τοιοῦτον.

— Ἀκριβῶς, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Κάρολος.

— Περιμεῖνατε ἐδῶ, υἱέ μου, καὶ με-
ταβαίνω νὰ ἰδῶ ἂν αἱ διαταγαί μου ἐξε-
τελέσθησαν.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐξῆλθε καὶ ὁ Κάρολος
ἔμεινε μόνος.

Ἐν τούτοις ὁ Ἑρρίκος μετέβαιεν εἰς
τὸν κοιτῶνά του, διὰ τῆς μυστικῆς κλι-
μακος. Μόλις δὲ ἀνῆλθε τέσσαρας βαθμί-
δας καὶ σιὰ τις ἐπεφάνη. Ἔστη ἀμέσως
καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἐγχειριδίου
του. Ἄλλ' ἡ σκιὰ ἦτο γυνή, καὶ ἤκουσε
θελκτικὴν φωνήν, γνωστὴν αὐτῷ, λέγου-
σαν, ἐνῶ χεῖρ τις ἔλαβε τὴν ἰδικὴν του:

— Εὐλογητὸς ὁ Θεός! βασιλεῦ. Ἰδοὺ
ὑμεῖς ὑγιής! Ἐφοβήθητι δι' ὑμᾶς, ἀλλ' ὁ
Θεὸς εἰσῆκουσε τὴν προσευχήν μου ἀναμ-
φιβόλως, εἶπεν ἡ κυρία Σάβη, διότι αὐτὴ ἦτο.

— Καὶ τί λοιπὸν συνέβη; ἠρώτησεν ὁ
Ἑρρίκος.

— Ὅθι τὸ μάθετε εἰσερχόμενος εἰς τὸν
κοιτῶνά σας. Περὶ τοῦ Ὁρθωνος μὴ ἀνη-
συχῆτε. Εἶναι παρ' ἐμοί.

Καὶ ἡ νεανὺς κατήλθε τὴν κλίμακα ὡς
ἀστραπή.

— Τοῦτο εἶναι παράδοξον! εἶπεν ὁ Ἑρ-
ρίκος. Ἀλλὰ, τί συνέβη εἰς τὸν Ὁρθωνα;

— Ἄλλ' ἡ κυρία Σάβη δὲν ἤκουσε τὴν ἐρ-
ώτησιν ταύτην, διότι ἦτο πλέον μακρᾶν.

Ὁ Ἑρρίκος ἐξηκολούθησεν ἀνερχόμενος.
Εἰς τὸ ἄκρον τῆς κλίμακος εἶδεν ἑτέραν
σκιάν. Αὐτὴ ὅμως ἦτο ἀνὴρ.

— Σοῦτ! εἶπεν αὐτῷ ὁ ἀνὴρ οὗτος.

— Ἄ! εἰσθε σεις, Φραγκίσκος;

— Μὴ λέγετε τὸ ὄνομά μου.

— Τί συνέβη λοιπὸν;

— Εἰσέλθετε εἰς τὸν κοιτῶνά σας καὶ
θὰ ἰδῆτε. Ἐξερχόμενος δὲ παρατηρήσατε
καλῶς, καὶ ἂν ἰδῆτε ὅτι δὲν μᾶς κατα-
σκοπεύουσιν, ἔλθετε παρ' ἐμοί. Ἡ θύρα
μου θὰ ἦναι ἡμίκλειστος.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐγένετο ἄφαντος.

— Σατανᾶ! εἶπεν ὁ Βεαρνός, τὸ ἀίνιγμα
ἐξακολουθεῖ. Ἀφοῦ ὅμως ἡ λύσις εἶναι
παρ' ἐμοί, ἄς ὑπάγω, καὶ ἐξηκολούθησε
τὸν δρόμον του.

Φθὰς εἰς τὴν θύραν τῶν δωματίων του,
ἔστη καὶ ἠκρασθή προσεκτικῶς, ἀλλ' οὐ-
δὲν ἤκουσεν. Εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον,
ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ οὐδὲν εἶδεν.

— Ἄ! εἶπε, πράγματι, ὁ Ὁρθων δὲν
εἶναι ἐδῶ.

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν δευτέραν αἰθουσαν.
Ἐκεῖ εὔρε τὴν λύσιν.

Τὸ δάπεδον, μεθ' ὅλον τὸ ὕδωρ ὅπερ
εἶχον ῥίψει ἐπ' αὐτοῦ, ἦτο πλῆρες αἵμα-
τος. Ἐν ἔπιπλον ἦτο τεθραυσμένον. Τὰ
πκραπετάσματα τῆς κλίνης κατεσχισμένα.
Ἐνετικὸν τι κάτοπτρον εἶχε θραυσθῆ ὑπὸ
σφαίρας πιστολίου. Ἐπὶ δὲ τοῦ τοίχου ἐ-
φάνετο τὸ ἀποτύπωμα καθημαγμένης χει-
ρός, μαρτυροῦν ὅτι ἡ αἰθουσα ἐκεῖνη εἶχε
γείνει μάρτυς θανατικῆς πάλης.

Ὁ Ἑρρίκος ἔμεινεν ἐννεὸς ἀπέναντι τῆς
τοιαύτης θέας. Ἐφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ
καθίδρου μετώπου του καὶ εἶπε:

— Ἄ! τώρα ἐννοῶ τὴν ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποίαν μοι προσέφερον ὁ βασιλεὺς. Ἦλθον νὰ μὲ δολοφονήσωσι καὶ... Ἄλλ' ὁ Δεμού; Οἱ ἄθλιοι! Ἰσως τὸν ἐφόνευσαν!

Καὶ ἀνυπόμονος νὰ μάθῃ τί συνέβη κατέβη εἰς τὰ δώματα τοῦ Ἀλανσῶνος.

Ὁ δούξ τὸν περιέμενεν εἰς τὸν πρόδομον. Ἐλθεν ὀρμητικῶς τὴν χεῖρά του καὶ θείσ τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ στόματός του ἔφερον αὐτὸν εἰς μικρὸν τι τιμῶνιον κυκλοτερές, ὅπως ἀπομεμωμένον, καὶ ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του μὴ ὑποκείμενον εἰς κατασκοπεῖαν.

— Ἄ! ἀδελφέ μου, εἶπεν. Ὅποια φοβερὰ νύξ!

— Ἀλλά, τί συνέβη; ἠρώτησεν ὁ Ἐρρίκος.

— Ἦλθον νὰ σὰς συλλάβωσι.

— Καὶ διατί;

— Ἀγνοῶ. Ποῦ εἴσθε;

— Μὲ παρέλθεν ὁ βασιλεὺς μεθ' ἑαυτοῦ

— Τότε τὸ εἰζέυρε. Ἄλλ' ἀφοῦ σεῖς δὲν εἴσθε εἰς τὸν κοιτῶνά σας, ποῖος ἦτο;

— Καὶ ἦτό τις εἰς τὸν κοιτῶνά μου; ἠρώτησεν ὁ Ἐρρίκος ὡσανεὶ ἠγνόει.

— Ναί! εἰς ἀνὴρ. Ὅτε ἤκουσα τὸν θόρυβον ἔδραμον εἰς βοήθειάν σας. Ἄλλ' ἦτο πλέον ἀργά.

— Ὁ ἀνὴρ συνελήφθη; ἠρώτησεν ὁ Ἐρρίκος μετ' ἀγωνίας.

— Ὅχι, ἐσώθη ἀφοῦ ἐτραυματίσεν ἐπικινδύνως τὸν Μωρεβέλ καὶ ἐφόνευσεν δύο κλητῆρας.

— Ἄ! ἀνδρεῖτε Δεμού! ἀνέκραξεν ὁ Ἐρρίκος.

— Ἦτο λοιπὸν ὁ Δεμού; ἠρώτησεν ὀρμητικῶς ὁ δούξ.

Ὁ Ἐρρίκος ἐνόησε τὸ λῆθός του, ὅθεν ἔσπευσε νὰ τὸ διορθώσῃ εἰπὼν:

— Τοῦλάχιστον τὸ ὑποθέτω, διότι εἶχον ὀρίσει αὐτῷ συνέντευξιν, ὅπως συνεννοηθῶμεν περὶ τῆς φυγῆς σας καὶ ὅπως τῷ εἰπῶ ὅτι παρεχώρησα εἰς ὑμᾶς πάντα τὰ ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Ναβάρρας δικαιώματά μου.

— Τότε, ἂν τὸ πρᾶγμα γνωσθῇ, εἶπεν ὁ Ἀλανσῶν ὡχρῶν, ἐχάθημεν.

— Ναί! διότι ὁ Μωρεβέλ θὰ λαλήσῃ.

— Ὁ Μωρεβέλ ἔλαβε πληγὴν ξίφους εἰς τὸν λάρυγγα, καὶ ὡς μοι εἶπεν ὁ ἰατρὸς πρὸ τῶν ὀκτῶ ἡμερῶν δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ὀμιλήσῃ.

— Ὅκτῶ ἡμέραι! ἀκοῦσιν εἰς τὸν Δεμού ὅπως ἀποσυρθῇ εἰς ἀσφαλὲς μέρος.

— Ἐπειτα, εἶπεν ὁ Ἀλανσῶν, πιθανὸν νὰ ἦτο καὶ ἄλλος, διότι οὐδεὶς τὸν ἐγνώρισεν, μόνον τὸν ἐρυθρὸν του μανδύαν εἶδον.

— Πράγματι, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ὁ ἐρυθρὸς μανδύας ἀρμόζει εἰς ἕνα κομψομένον καὶ ὄχι εἰς ἕνα στρατιώτην. Οὐδέποτε θὰ ὑποπτευθῶσι τὸν Δεμού ὑπὸ ἐρυθρὸν μανδύαν.

— Ἄν ὑποπτευθῶσι τινά, θὰ ὑποπτευθῶσι τὸν κύριον Δελαμόλ, καὶ πιθανὸν νὰ ἦτο αὐτός. Ἐπεθύμουν δὲ νὰ ἦτο αὐτός.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ἂν ἦτο αὐτός, θὰ λυπηθῇ μεγάλως ἡ βασιλισσα, ἡ ὁποία ἐνδιαφέρεται δι' αὐτόν.

— Ἐνδιαφέρεται; ἠρώτησεν ὁ Ἀλανσῶν ταρχθεῖς.

— Ἀναμφιβόλως. Δὲν ἐνθυμεῖσθε, Φραγκίσκος ὅτι ἡ ἀδελφὴ σας σὰς τὸν ἐσύστησε;

— Ναί! εἶπεν ὁ δούξ διὰ φωνῆς ὑποκώπου, καὶ ἠθέλησα νὰ τὴν εὐχαριστήσω, ὡς ἐκ τούτου καὶ φοβήθεις μὴ ὁ ἐρυθρὸς μανδύας τὸν ἐκθέσῃ, ἀνῆλθον εἰς τὸν κοιτῶνά του καὶ λαβὼν αὐτὸν τὸν ἔφερον εἰς τὰ δώματά μου.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Τοῦτο εἶναι κατὰ διπλοῦν λόγον συνετόν. Τώρα οὐ μόνον στοιχηματίζω, ἀλλὰ καὶ ὀμνύω ὅτι ἦτο αὐτός.

— Καὶ ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Ἐρρίκος. Ἦλθον εἰς τὰ δώματά μου ὅπως μοι εἶπη τι ἐκ μέρους τῆς Μαργαρίτας.

— Ἄν ἤμην βέβαιος ὅτι θὰ μὲ ὑποστηρίξετε διὰ τῆς μαρτυρίας σας, θὰ τὸν κατηγοροῦν σχεδόν.

— Ἄν τὸν κατηγορήσετε, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ἐννοεῖτε, ἀδελφέ μου, ὅτι ἐγὼ δὲν θὰ σὰς διαψεύσω.

— Ἄλλ' ἡ βασιλισσα;

— Ἄ! ναί, ἡ βασιλισσα.

— Πρέπει νὰ μάθωμεν τί θὰ κάμῃ αὐτή.

— Ἐπιφορτίζομαι ἐγὼ νὰ τὴν ἐρωτήσω.

— Τί νὰ εἰπῶ; ἔχει ἄδικον, ἀδελφέ μου, νὰ μὰς διαψεύσῃ, διότι ὁ νέος αὐτός θὰ ἀποκτήσῃ ἐπὶ πιστώσει φήμην ἀνδρείου. Εἶναι ἀληθὲς ὅμως ὅτι δύναται νὰ τὴν πληρώσῃ καὶ μετὰ τῶν τόκων.

— Διάβολε! τί θέλετε; εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ οὐδὲν ἀποκτᾷ τις δωρεάν.

Καὶ ἀποχαιρετίσας τὸν δούκα μειδιῶν, ὠλισθήσεν εἰς τὸν διάδρομον καὶ ἐγένετο ἄφαντος διὰ τῆς μυστικῆς κλίμακος, τῆς ἀγούσης εἰς τὰ δώματα τῆς Μαργαρίτας.

Ἡ βασιλισσα τῆς Ναβάρρας δὲν ἦτο ἦσσαν ἀνήσυχος τοῦ συζύγου τῆς. Ἡ νυκτερινὴ ἐπίθεσις τοῦ βασιλέως καὶ τῶν λοιπῶν εἶχεν ἐμβάλλει αὐτὴν εἰς ὑποψίας. Οὐδὲν ὑπῆρχε βεβαίως τὸ δυνάμενον νὰ τὴν ἐκθέσῃ. Ὁ θυρωρὸς, λυθείς ὑπὸ τοῦ Δελαμόλ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Κοκονάς, οὐδὲν εἶχεν εἰπεῖ. Ἄλλ' ἡ Μαργαρίτα ἐσκέπτετο ὅτι τέσσαρες, ὡς τοὺς κατὰ τῆς μικρᾶς οἰκίας ἐπιτεθέντας, δὲν θὰ ἔπραττον ὅ,τι ἔπραξαν χωρὶς νὰ ἔχωσι πρὸς τοῦτο ἰσχυρότατον λόγον. Διανυκτερεύσασα παρὰ τῆς δουκίσσης τοῦ Νεβέρ, εἶχεν ἐπανέλθει εἰς τὸ Λουῆρον λίαν πρωί. Κατεκλίθη ἀμέσως, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῇ, ταρρασομένη εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον.

Ἦτο λοιπὸν λίαν ἀνήσυχος, ὅτε ἤκουσε τὴν μυστικὴν θύραν κρουομένην. Μαθοῦσα δὲ παρὰ τῆς Γιλόννης τίς ἦτο, διέταξεν αὐτὴν νὰ τὸν εἰσάξῃ.

Ὁ Ἐρρίκος ἔστη εἰς τὴν θύραν. Οὐδὲν ἐδείκνυεν ὅτι ἦτο σύζυγος προσβεβλημένος. Ἐμεῖδιά ὡς συνήθως καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου του οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἴχνος ἐφαίνετο τῶν συγκινήσεων, ἃς εἶχεν ὑποστῆ. Ἔστη δὲ οἰοεὶ ἐρωτῶν διὰ τοῦ βλέμματός τὴν Μαργαρίταν ἂν ἐπέτρεπεν αὐτῷ μίαν κατὰ μόναν συνέντευξιν.

Ἡ Μαργαρίτα ἐνόησε τὸ βλέμμα τοῦ συζύγου τῆς καὶ ἔνευσεν εἰς τὴν Γιλόννην νὰ ἀπέλθῃ.

— Δέσποινα, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, δὲν ἀγνοῶ πόσον εἴσθε ἀφωσιωμένη εἰς τοὺς φίλους σας, καὶ ὡς ἐκ τούτου φοβοῦμαι ὅτι φέρω ὑμῖν λυπηρὰν ἀγγελίαν.

— Ποῖαν, δέσποτα;

— Εἰς τῶν προσφιλεστέρων ὑπηρετῶν σας εὐρίσκεται τὴν στιγμὴν ταύτην λίαν ἐκτεθειμένος.

— Ποῖος;

— Ὁ ἀγαπητὸς κόμης Δελαμόλ.

— Ὁ κόμης Δελαμόλ ἐκτεθειμένος! καὶ εἰς τί;

— Εἰς τὰ συμβάντα τῆς νυκτὸς ταύτης.

Ἡ Μαργαρίτα μεθ' ὅλην τὴν ἐφ' ἑαυτῆς ἰσχὺν δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἐρυθριάσῃ. Ἐπὶ τέλους καταβαλοῦσα μεγίστην προσπάθειαν:

— Ποῖα συμβάντα; ἠρώτησε.

— Πῶς! δὲν ἠκούσατε τὸν ἐν τῷ Λουῆρον τὴν νύκτα ταύτην γενόμενον θόρυβον;

— Ὅχι, δέσποτα.

— ὦ! σὰς συγχαίρω, δέσποινα, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος μετὰ θαυμασίας ἀπλότητος. Τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι κοιμάσθε ὑπὸν βαθύτατον.

— Καὶ λοιπὸν, τί συνέβη;

— Ἴδου τί συνέβη. Ἡ ἀγαθὴ ἡμῶν μήτηρ διέταξε τὸν Μωρεβέλ καὶ ἐτέρους ἕξ νὰ μὲ συλλάβωσι.

— Ὑμᾶς, δέσποτα! Ὑμᾶς!

— Ναί! ἐμέ.

— Καὶ διατί;

— Καὶ ποῖος δύναται νὰ εἰζέυρῃ τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους ἔχει τὸ βαθὺ ἐκεῖνο πνεῦμα τῆς μητρὸς μας; Σέβομαι αὐτούς, ἀλλὰ δὲν τοὺς γνωρίζω.

— Καὶ δὲν εἴσθε εἰς τὰ δώματά σας;

— Ὅχι, κατὰ τύχην, διότι χθὲς τὸ ἐσπέρας ὁ βασιλεὺς μὲ προσεκάλεσε νὰ τὸν συνοδεύσω. Ἄλλ' ἂν δὲν ἤμην ἐγὼ, ἦτο ἄλλος τις.

— Ποῖος;

— Καθ' ἃ φίνεται, ὁ κόμης Δελαμόλ.

— Ὁ κόμης Δελαμόλ! εἶπεν ἡ Μαργαρίτα ἐκθαμβος.

— Καί, εἰς τὸν Θεὸν μου, εἶναι ἀνδρεῖος ὁ μικρὸς ἐκεῖνος προθηγκιανός. Ἐτραυματίσεν τὸν Μωρεβέλ καὶ ἐφόνευσεν δύο κλητῆρας.

— Ἀδύνατον!

— Πῶς! ἀμφιβάλλετε περὶ τῆς γενναιότητός του, δέσποινα;

— Ὅχι, ἀλλὰ λέγω ὅτι ὁ κόμης Δελαμόλ δὲν ἠδύνατο νὰ ἦναι εἰς τὰ δώματά σας.

— Διατί;

— Ἄλλὰ... διότι... διότι... ἐπανέλαβεν ἡ Μαργαρίτα τεταραγμένη, ἦτο ἀλ-λαχοῦ.

— Ἄν δύναται ν' ἀποδείξῃ τὸ ἄλλοθι, ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα. Λέγει ποῦ ἦτο καὶ τελειόνοι.

— Ποῦ ἦτο; εἶπε ζωηρῶς ἡ Μαργαρίτα.

— Βεβαίως. Ἐντὸς τῆς ἡμέρας θὰ συλληφθῇ, ἐπειδὴ δὲ καὶ δυστυχῶς ὑπάρχουν ἀποδείξεις...

— Ἀποδείξεις! καὶ ποῖαι;

— Ὁ ὑπερασπισθεὶς τόσῳ ἡρωικῶς ἔφερον ἐρυθρὸν μανδύαν.

— 'Αλλά, δὲν ἔχει μόνος ὁ κόμης Δελαμὸλ ἐρυθρὸν μανδύαν. Γνωρίζω καὶ ἄλλον τινά.

— Βεβαίως, καὶ ἐγὼ ἐπίσης... 'Αλλά, ἰδοὺ τί θὰ συμβῆ: "Ἄν δὲν ἦτο παρ' ἐμοὶ ὁ κύριος Δελαμὸλ, τότε θὰ ἔκείνος ὁ ἄλλος... Εἰξεύρετε ποῖος;

— Θεέ μου!

— Ἰδοὺ ὁ σκόπελος. Τὸν ἐννοεῖτε, ὡς ἐγώ, δέσποινζ, καὶ ἡ συγκίνησίς σας μοὶ τὸ ἀποδεικνύει. "Ἄς ὀμιλήσωμεν λοιπὸν ὡς δύο, οἵτινες ὀμιλοῦσι περὶ τοῦ ποθητοτέρου πράγματος... ἐνὸς θρόνου... περὶ τοῦ πολυτιμοτέρου ἀγαθοῦ... τῆς ζωῆς. "Ἄν ὁ Δεμουὺ συλληφθῆ, ἐχάθημεν.

— Ναί, τὸ ἐννοῶ.

— Ἐνῶ ὁ κόμης Δελαμὸλ οὐδένα ἐκθέτει, ἐκτὸς ἂν νομίζετε αὐτὸν ἰκανὸν νὰ ἐφεύρῃ ἱστορίαν τινά, ὡς παραδείγματα χάριν, νὰ εἰπῆ ὅτι διεσκέδαζε μετὰ κυριῶν... καὶ εἰξεύρω ἐγώ... τί;

— Δέσποτα, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. "Ἄν αὐτὸ μόνον φοβῆσθε, ἐστὲ ἡσυχος... δὲν θὰ τὸ εἰπῆ.

— Πῶς! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, θὰ σιωπήσῃ καὶ ἂν κινδυνεύῃ αὐτὴ ἡ ζωὴ του;

— Θὰ σιωπήσῃ, δέσποτα.

— Εἴσθε βεβαία;

— Ἐγγυῶμαι.

— Τότε τὰ πράγματα βαινοῦσι καλῶς, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος ἐγεθραῖς.

— Καὶ ἀποσύρεσθε, δέσποτα;

— Ναί, αὐτὸ εἶχον μόνον νὰ σὰς εἴπω.

— Καὶ πηγαινέτε;

— Προσπαθήσατε νὰ μὰς ἀπαλλάξῃτε τοῦ κινδύνου εἰς ὃν ἔρριψεν ἡμᾶς ὁ διάβολος μετὰ τὸν ἐρυθρὸν μανδύαν.

— Ω! Θεέ μου! Θεέ μου! πτωχὲ νέε! ἀνέκραξεν ἀλγεινῶς ἡ Μαργαρίτα συστρέφουσα τὰς χεῖρας.

— Τῆ ἀληθείᾳ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος ἀποσυρόμενος, εἶναι λίαν εὐγενὴς ὑπηρετῆς ὁ ἀγαπητὸς ἐκεῖνος Δελαμὸλ.

ΔΗ΄.

Η ΖΩΝΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΜΗΤΡΟΣ

Ὁ Κάρολος εἶχεν εἰσέλθει μειδιῶν καὶ φαιδρὸς εἰς τὰ δώματά του, μετὰ δέκα λεπτῶν ὅμως συνομιλίαν, ἡ μήτηρ του ἐφάνη μεταδῶσα αὐτῷ τὴν τεωρότητα καὶ τὴν ὀργὴν της, ἐνῶ αὕτη εἶχεν ἀναλαβεῖ τὴν φαιδρότητα τοῦ υἱοῦ της.

— Ὁ κύριος Δελαμὸλ! ἔλεγεν ὁ Κάρολος... Πρέπει νὰ προσκαλέσωμεν τὸν Ἑρρίκον καὶ τὸν δούκα τοῦ Ἀλανσῶν. Τὸν Ἑρρίκον, διότι ὁ νέος ἦτο Οὐγρονότος, τὸν Ἀλανσῶν, διότι εἶναι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.

— Προσκαλέσατέ τους, ἂν θέλετε, υἱέ μου. Οὐδὲν παρ' αὐτῶν θὰ μάθετε. Φοβοῦμαι ὅτι ὁ Ἑρρίκος καὶ ὁ Φραγκίσκος εἶναι περισσότερον συνδεδεμένοι μαζὺ ἢ ὅσον φαινοῦνται. Ἐρωτῶντες αὐτοὺς παρέχετε ὑπονοίας. Πιστεύω ὅτι εἶναι καλλιτέρα ἡ ὀλίγων ἡμερῶν βραδεία, ἀλλὰ καὶ ἀσφαλὴς δοκιμασία. "Ἄν ἀφίσετε τοὺς ἐνόχους νὰ ἀναπνεύσωσιν, υἱέ μου, ἂν ἀφίσετε αὐτοὺς νὰ πιστεύωσιν ὅτι ἀπέφυγον τὴν ἐπαγρύπνησίν σας, θὰ ἐνθαρρυνθῶσιν ὅτι ἐθριάμβευσαν καὶ θὰ παρεξῶσιν ὑμῖν καταλληλοτέραν εὐκαιρίαν. Τότε θὰ τὰ μάθωμεν ὅλα.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Κάρολος. Δὲν θὰ περιμεῖνω. Ἄγνοεῖτε πόσον στοιχίζει νὰ περιμενῆ τις, ὅταν κυκλοῦται ὑπὸ φασμάτων. "Ἄλλως τε, οἱ κομφεῦόμενοι ἐκεῖνοι καθίστανται ὡσημέρα αὐθαδέστεροι. Μὴ τὴν νύκτα ταύτην δύο τούτων δὲν ἐτόλμησαν ν' ἀντισταθῶσι καθ' ἑμῶν; "Ἄν ὁ κύριος Δελαμὸλ εἶναι ἀθῶος, τὴν τὸ καλλίτερον. "Ἄλλά, δὲν θὰ δυσχεραστῆθω νὰ μάθω πῶς διενυκτέρευσε ἀπόψε, ἐνῶ ἐφόνευον τοὺς κλητῆράς μου ἐν τῷ Λούδρω, καὶ προσέβαλλον ἐμὲ ἐν τῇ ὁδῷ Κώδωνος. "Ἄς φωνάξωσι λοιπὸν πρῶτον τὸν δούκα τοῦ Ἀλανσῶν καὶ εἶτα τὸν Ἑρρίκον. Θέλω νὰ τοὺς ἐρωτήσω χωριστά. Ὑμεῖς δέ, μῆτέρ μου, δύνασθε νὰ μείνετε.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐκάθησε.

Μετὰ τινος στιγμῆς εἰσῆλθε προσκληθεῖς ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσῶν, παρεσκευασμένος πρὸς τοῦτο καὶ ὡς ἐκ τούτου ἤρεμος.

Αἱ ἀπαντήσεις του ὑπῆρξαν κατηγορηματικώταται. Ἐπειδὴ ἡμήτηρ του εἶχεν εἰπεῖ αὐτῷ νὰ μὴ ἐξέλθῃ τῶν δωματίων του, ἠγγύει τὰ κατὰ τὴν νύκτα συμβάντα. "Ἦκουσε μόνον θόρυβον, ἀρὰς καὶ μετὰ ταῦτα κρότους πιστολιῶν. Τότε ἐτόλμησε νὰ διανοίξῃ τὴν θύραν του καὶ εἶδεν ἀνθρωπὸν τινὰ φέροντα ἐρυθρὸν μανδύαν νὰ φεύγῃ δρομαίως.

Ὁ Κάρολος ἀντὶκλάξας ἐν βλέμμα μετὰ τῆς μητρὸς του:

— Φέροντα ἐρυθρὸν μανδύαν; εἶπεν.

— Ναί, βασιλεῦ, ἀπήντησεν ὁ Ἀλανσῶν.

— Καὶ ὁ ἐρυθρὸς αὐτὸς μανδύας δὲν σὰς ἔκαμε νὰ ὑποπτευθῆτε;

Ὁ Ἀλανσῶν ἔσχεν ἀνάγκην ἀπάσης αὐτοῦ τῆς ἰσχύος, ὅπως ψευστῆ, ὅσα τὸ δυνατὸν φυσικώτερον.

— Κατὰ πρῶτον, εἶπεν, ἐνόμισα ὅτι ἀγεγνώρισα τὸν πορφυροῦν μανδύαν ἐνὸς τῶν εὐπατριδῶν μου.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται ὁ εὐπατριδῆς οὗτος;

— Κύριος Δελαμὸλ.

— Καὶ δικτὶ ὁ κύριος Δελαμὸλ δὲν ἦτο παρ' ὑμῖν, ὡς ἀπῆται ἡ ὑπηρεσία του;

— Εἶχον δώσει αὐτῷ τὴν ἀδειαν.

— Καλῶς. Ἀπέλθετε, εἶπεν ὁ Κάρολος, ἀλλὰ διὰ τῆς θύρας ἐκείνης.

Καὶ ἔδειξεν αὐτῷ τὴν θύραν τῆς τροφῆς, ὅπως μὴ συναντηθῆ μετὰ τοῦ Ἑρρίκου, ὅστις ἐξελθόντος τοῦ δούκα εἰσῆλθεν ἀμέσως καὶ χωρὶς νὰ περιμενῆ ἵνα ἐρωτηθῆ εἶπεν:

— Βασιλεῦ, ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἔπραξε καλῶς προσκαλέσασά με, διότι ἡ τοιμαζόμεν νὰ καταθῶ ὅπως ζητήσω παρ' ὑμῶν δικαιοσύνην.

Ὁ Κάρολος συνέσπασε τὰς ὀφρῦς.

— Ναί, δικαιοσύνην, ἐπανελάθεν ὁ Ἑρρίκος. Καὶ κατὰ πρῶτον εὐχαριστῶ τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα ὅτι με παρέλαβε χθὲς μετ' αὐτῆς, διότι οὕτω πράξασα μοὶ ἔσωσεν, ὡς γνωρίζω τώρα, τὴν ζωὴν. Ἄλλά, τί ἔπραξα ὅπως ἀποπειραθῶσι νὰ με δολοφονήσωσι;

— Δὲν ἤθελαν νὰ σὲ δολοφονήσωσιν, ἀλλὰ νὰ σὲ συλλάβωσιν, εἶπεν ζωηρῶς ἡ Αἰκατερίνα.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Ποῖον ἔγκλημα ἔπραξα ὅπως με συλλάβωσιν; Ἄν ἤμην ἔνοχος, εἶμαι ἐπίσης καὶ τὴν στιγμήν ταύτην, καθὼς καὶ χθὲς τὸ ἐσπέρας. Ἄλλά, ποῖον εἶναι τὸ ἔγκλημά μου, βασιλεῦ;

Ὁ Κάρολος παρετήρησε τὴν μητέρα του καὶ ἀγνοῶν τί ὄφειλε νὰ ἀπαντήσῃ.

— Γιέ μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, δέξασθε ἀνθρώπους ὑπόπτους.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Καὶ αὐτοὶ οἱ ὑπόπτοι με ἐκθέτουσι δὲν ἔχει οὕτω, δέσποινα;

— Ναί, Ἑρρίκε.

— Ὀνομάσατε λοιπὸν αὐτούς! Ποῖοι εἶναι; ἀντιπαραθέσατε ἡμᾶς!

— Πράγματι, εἶπεν ὁ Κάρολος, ὁ Ἑρρικέττος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ μίαν ἐξήγησιν.

— Καὶ τὴν ζητῶ! ἐπανελάθεν ὁ Ἑρρίκος, ὅστις αἰσθανόμενος τὸ πλεονέκτημα τῆς θέσεώς του ἤθελε νὰ ἐπωφεληθῆ αὐτό. Καὶ τὴν ζητῶ παρὰ τοῦ ἀγαθοῦ ἀδελφοῦ μου Καρόλου, παρὰ τῆς καλῆς μητρὸς μου Αἰκατερίνας. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῶν γάμων μου δὲν ἐφέρθην πάντοτε ὡς ἀγαθὸς σύζυγος; Ἐρωτήσατε τὴν Μαργαρίταν. Δὲν φέρομαι ὡς καλὸς καθολικός; Ἐρωτήσατε τὸν πνευματικόν μου. Δὲν εἶμαι ἀγαθὸς συγγενής; Ἄς εἴπωσι πάντες οἱ παρευρεθέντες χθὲς εἰς τὸ κυνήγιον.

— Ναί, εἶναι ἀληθές, Ἑρρικέττο. Ἄλλά, τί θέλεις; ἰσχυρίζονται ὅτι συνωμοτεῖς, εἶπεν ὁ Κάρολος.

— Καὶ κατὰ τίνος;

— Κατ' ἐμοῦ.

— Βασιλεῦ, ἂν συνωμότηον καθ' ὑμῶν, δὲν εἶχον ἢ ν' ἀφίσω νὰ βιδίωσι τὰ γεγονότα, ὅτε ὁ ἵππος σας ἔχων τὸν μηρὸν τεθραυσμένον δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγεροθῆ, καὶ ὅταν ὁ ἀγριόχοιρος μανιώδης ἐπέπιπτε κατὰ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Σατανᾶ! ἀλλὰ εἰξεύρετέ, μῆτέρ μου, ὅτι ἔχει δίκαιον.

— Ἄλλά, ἐπὶ τέλους, ποῖος ἦτο εἰς τὸν κοιτῶνά σου ταύτην τὴν νύκτα;

— Δέσποινα, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ὀλίγιστοι τολμῶσι νὰ ἐγγυηθῶσι δι' ἐαυτοῦς, οὐδέποτε ἐγὼ θὰ ἐγγυηθῶ δι' ἄλλον. Ἐξῆλθον τῶν δωματίων μου κατὰ τὰς ἐπτὰ τῆς ἐσπέρας. Τὴν δεκάτην ὁ ἀδελφός μου Κάρολος με ἔλαβε μεθ' ἐαυτοῦ, ἔμεινα δὲ μετ' αὐτοῦ ὅλην τὴν νύκτα. Δὲν ἠδυνάμην δὲ νὰ ἤμαι μετὰ τῆς Μεγαλειότητός του καὶ νὰ εἰξεύρω τί συνέβαινε παρ' ἐμοί.

— Ἄλλά, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, ἀνθρωπὸς τις ἐκ τῶν ὑμετέρων ἐφόνευσε δύο κλητῆρας τοῦ βασιλείως καὶ ἐτραυματίασε τὸν Μωρεβέλ...

— Ἀνθρωπὸς μου! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Ποῖος ἦτο αὐτός, δέσποινα; ὀνομάσατέ τον.

— Πάντες κατηγοροῦσι τὸν κύριον Δελαμὸλ.

— Ὁ κύριος Δελαμὸλ δὲν ἀνήκει εἰς ἐμέ, ἀλλ' εἰς τὸν δούκα τοῦ Ἀλανσῶν, εἰς τὸν ὅποιον τὸν ἐσύστησεν ἡ θυγάτηρ σας.

[Ἔπεται συνέχεια]

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὕπο ΛΕΪΑΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Δὲν θὰ ὑποφέρῃ καὶ αὐτὴ τώρα, ἢ προσφιλῆς μοι ψυχῇ, βλέπουσα τὴν ἀπόστασιν, τὴν χωρίζουσαν τὸν Ἀβδούλ-Μετζίτ, τὸν ἔχοντα ἑπτὰ νόμιμους γυναῖκας καὶ τριακοσίας δούλας, ἀπὸ τῆς ἀγνῆς καὶ εὐγενοῦς θυγατρὸς τοῦ Σείχ-οὺλ-Ἰσλάμ; Εὐτυχῶς ἀγνοεῖ ὅτι τὴν ἀγαπᾷ, ὅτι τὴν εἶδον ἐν τῷ λουτρῷ καὶ ὅτι ἀκόμη κατέχομαι ὑπὸ βίγους ἐκ τοῦ θεάματος ἐκείνου. Δὲν θὰ μ' ἐπανίδη πλέον, ἀναμφιβόλως, καὶ θὰ μὲ λησμονήσῃ... Τοῦτο εἶναι τὸ φρονιμώτερον... Ναί, νὰ μὴ τὴν ἴδω πλέον;... Ὁ Ἀλλάχ θὰ ἐπιτρέπῃ νὰ τὴν βλέπω μόνον κατ' ὄναρ.

Ὁ σουλτάνος ἦτο ἐξηλωμένος ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων, ἀλλὰ πρὶν ἢ ἀποκοιμηθῆ, ἐκένωσε ποτήριον οἴνου τοῦ Σιράζ, παρ' αὐτῷ εὐρισκόμενον, ἐπὶ μονοποδίου ἐρυθροῦ ἐξ Ἰνδικῆς ῥητίνης, χρυσοῦ κεκοσμημένου.

Ἐντὸς τοῦ ποτηρίου ἤλιπιζεν ὁ Μετζίτ ν' ἀντλήσῃ τὴν λήθην καὶ τὸν ὕπνον.

Κτύπος δειλὸς ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ σουλτάνου ἀφύπνισεν αὐτὸν τιναχθέντα ἐν μέσῳ τῶν σκέψεών του.

— Ἐμπρός! ἐφώνησεν.

Ὁ πιστὸς ἀγᾶς τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, ὁ αἰθίοψ Βασσίφ, εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον.

— Μεγαλειότατε, εἶπε χαιρετήσας ταπεινότατα, ταχυδρόμος ἐκ Σταμπούλ ἔφθασεν ἐν πάσῃ σπουδῇ εἰς τὸ κοράκιον. Εἶναι κομιστὴς μηνύματος παρὰ τῆς Βαλιδῆ-σουλτάννας.

— Ἐχει καλῶς... εἶπέ τῳ νὰ ἔλθῃ.

Χωρὶς δὲ νὰ διαταραχῇ τὴν νοσηλῆ θέσιν του ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ περιέμενε τὸν νύκτων.

Ἦτο δὲ οὗτος ὁ κιζλάρ-ἀγασή, (ἀρχιευνοῦχος), δύναμις φοβερὰ ἐν τῷ παλατίῳ, ὅστις ἀνήγειρε τὸ ἐκ δαμασκηνοῦ ὑφάσματος παραπέτασμα τῆς θύρας, καὶ προσελθὼν ἐπέθηκε τὰ παχέα χεῖλη του ἐπὶ τοῦ κροσπέδου τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

Ὁ σουλτάνος δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ συνοφρωθῇ, βλέπων αὐτόν. Ἐν τῇ ψυχικῇ διαθέσει, ἐν ἣ εὐρίσκατο, οὐδὲν ἠδύνατο νὰ τῷ ἦναι πλέον δυσάρεστον τῆς ἐπισκέψεως τοῦ εὐνοῦχου του.

Διὸ ἀνταπεκρίθη εἰς τοὺς χαιρετισμούς καὶ τὰς ἐμφαντικὰς φράσεις του δι' ὑποδοχῆς ἡμιστά φιλόφρονος.

— Αἶ, Ἀλίμ-Βέη, τί νεώτερον ἔρχεσθαι νὰ μοι εἴπῃς; Μήπως κἀμμία ἐπιδημία μὲ ἀπῆλλαξεν ὄλων τῶν περιφερειῶν, αἵτινες πληροῦσι τὸ ἀνάκτορόν μου καὶ τὸ μεταβάλλουσιν εἰς περιστρεφῶνα; Πλησιάζουσι νὰ τελειώσωσι τοὺς στεναγμούς των αἰ ἀχρηστοὶ ἐκεῖναι γυναῖκες; Πρὸ πάντων ὅμως ἐπιθυμῶ νὰ μὴ μ' ὀμιλήσῃς περὶ αὐτῶν. Μίαν μόνον λέξιν περὶ τῶν υἱῶν καὶ τῆς μητρὸς μου...

— Ἡ Αὐτῆς Ὑψηλότης ἢ Βαλιδῆ σουλτάννα πάσχει δεινῶς, ἀπεκρίθη ὁ εὐνοῦχος τραχηθεὶς ὀλίγον ἐκ τῆς ἀσυνήθους ταύτης δεξιώσεως, αἱ βασιλόπαιδες ὅμως,

χάρῃ τῷ Θεῷ, καλῶς ἔχουσιν. Ἀλλὰ δὲν μεριμνᾷ τόσοσ περὶ τῆς υγείας τῆς ἢ σептὴ Βαλιδῆ, ὅσον περὶ τῆς εὐδαιμονίας καὶ δόξης τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ σουλτάνος δυσανασχετῶν προφανῶς.

— Ἡ Αὐτῆς Ὑψηλότης ὑπενθυμίζει τῇ Ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι ὅτι τὴν προσεχῆ ἐβδομάδα ἀρχεται ὁ μῆν τοῦ Ῥαμαζανίου, καὶ ὅτι ἢ ἐν Σταμπούλ παρουσιάζονται εἰναι κατεπείγουσα.

— Τὸ γνωρίζω. Ἄλλο;...

— Τῇ ἀναγγέλλει πρὸς τούτους ὅτι τὴν παραμονὴν τῆς μακρῆς ταύτης νηστείας, συμμορφουμένη πρὸς τὰς μουσουλμανικὰς συνθηκὰς, αἵτινες τῇ εἶναι τόσοσ προσφιλεῖς, ἢ Αὐτῆς Ὑψηλότης θέλει ἐξέλθει τῶν ἀνακτόρων, συνοδευομένη ὑπὸ θελκτικωτάτης δούλης Βουλγάρας, ἀγορασθείσης ἐσχάτως ἀπὸ χιλίων πουργιάων,¹ παρὰ τῆς Νατζε-Χανούμ, ἵνα προσαγάγῃ αὐτὴν τῇ Ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι ἐν τῷ περιπτέρῳ τοῦ Τοπχανέ, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ εἰκοστοῦ καθῆσ-κειτῆσαι τῆς ἐνδόξου ὑμῶν βασιλείας.

— Ἡ Βαλιδῆ-Σουλτάννα ἄς κἀμῃ ὅ,τι θέλει! ἀνεφώνησεν ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ, ὠχρὸς καὶ μὲ ὀφθαλμούς ἐξαστράπτοντας, ἐγειρόμενος αἴφνης ἀπὸ τοῦ σοφᾶ, ἐφ' οὗ ἀνεπαύετο. Ὅχι· δὲν θέλω δούλην, ἑορτὴν, θόρυβον καὶ ἐπιδείξεις... Ἄς φωταγωγησῶσι τὰ τζαμιά, ἐγὼ δὲ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ Ῥαμαζανίου θέλω ἐγκλεισθῆ ἐντὸς τῆς ἐν Βεϊνέρ-Βεχ ἐπαυλεύσεως μου.

— Μεγαλειότατε, ἐτόλμησε νὰ ψιθυρίσῃ ὁ κιζλάρ-ἀγασή, ἢ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἔσται ὁ πρῶτος σουλτάνος ἀμελῶν τῆς συνθηκῆς ταύτης...

— Ὅθ ἡμεῖς ὁ πρῶτος, τὸ γνωρίζω, Ἀλίμ· ἀλλὰ τὸ εἶπον, — καὶ τίποτε δὲν θὰ μὲ κἀμῃν ἢ ἀλλάξω γνώμην, — τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον δι' ἐμὲ ἐτήσιος γάμος ἐν Τοπχανέ...

— Ἄχ! πόσον θὰ λυπηθῇ ἢ Βαλιδῆ σουλτάννα διὰ ταύτην τὴν ἀπόφασιν, ἐκείνη, ἣτις ἀπὸ τριῶν μηνῶν ἐκπαιδεύει μετὰ τσαούτης φροντίδος τὴν θελκτικωτάτην γυναῖκα τὴν προωρισμένην δι' Ὑμᾶς, καὶ εἰς ἣν πᾶσαι αἱ σουλτάναι προσήνεγκαν ἤδη τόσοσ λαμπρὰ δῶρα, ἀπεκδυόμεναι τὰ κοσμήματά των, ἵνα καταστή ἀξία καὶ ἀρέσῃ εἰς τὸν σεπτὸν σύζυγόν της...

— Σιώπα, Ἀλίμ! μὴδὲ λέξιν νὰ προσφέρῃς πλέον περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἀκούεις; μὴδὲ λέξιν περὶ ταύτης τῆς κόρης... Δὲν θέλω νὰ τὴν ἴδω, μὴδὲ ν' ἀκούσω νὰ τὴν ἀναφέρωσιν... Ἄς τὴν φυλάττῃ ὡς δούλην τῆς ἢ μητῆρ μου, ἐγὼ θὰ τῇ στείλω τὰ χίλια πουργιά τῆς ἀγορᾶς της...

Ὁ κιζλάρ-ἀγασή ἔμεινεν ἐμβρόντητος ἐνώπιον τοῦ παροργισμένου σουλτάνου, καὶ ἠρώτα ἑαυτὸν ἢ ἢ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἦτο ἐντελῶς εἰς τὰς φρένας της, καὶ ἢ δὲν ἦτο ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν μεθυστικοῦ ποτοῦ. Ἐρριψεν ἀσκόπως ἐν βλέμμα ἐπὶ

¹ Ἐν πουργίον ἴσθεται πρὸς 50 γρόσια ἢ πρὸς πέντε λίρας τουρκικᾶς.

τοῦ ἡμικενωθέντος ποτηρίου τοῦ σιραζίου οἴνου, καὶ ἐνόμισεν ὅτι εὐρεν ἐν αὐτῷ τὴν αἰτίαν τῆς ἀκρας ταραχῆς, εἰς ἣν εὐρίσκατο ὁ σεπτὸς κύριός του.

— Ὅθ εἶπω λοιπὸν εἰς τὴν Βαλιδῆ σουλτάναν τὴν παραγγελίαν, ἣν μοι δίδει ἢ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, εἶπεν ὁ εὐνοῦχος ἀναχωρῶν. Μηδεμίαν ἑορτὴν, μηδεμίαν πομπὴν καὶ πρὸ πάντων μηδεμίαν γυναῖκα!

— Ναί, μηδεμίαν γυναῖκα! εἶπεν ἐντόνωσ ὁ σουλτάνος.

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος... εἶπε κατὰ νοῦν ὁ Ἀλίμ-Βέης. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης θέλει ἀκυρώσει τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς, εἶμαι βέβαιος.

Ὁ κιζλάρ-ἀγασή ἀπῆλθε πολὺ ὑπερηφανεύμενος διὰ τὴν πρεσβείαν του, ἢν καὶ εἶχεν ὀλοτελῶς ἀποτύχει. Ὁ Ἀλίμ ἀπέτρεχε τοῦ νὰ ἦναι τέλειος διπλωμάτης, ἢ δὲ οἰησὶς του τὸν ἔκαμνε πολλάκις νὰ πιστεύῃ εἰς ἐπιτυχίας, ὡν πόρρω ἀπέτρεχε.

Ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τοῦ σουλτάνου ὁ κιζλάρ-ἀγασή εἶναι Ὑψηλότης. Δὲν ὑπάρχει δὲ ὑπουργὸς ἢ πασᾶς μὴ νομιζῶν τιμὴν του νὰ τὸν γνωρίζῃ καὶ νὰ τοῦ σφίγγῃ τὴν χεῖρα. Φέρει ἐπὶ τοῦ στήθους τὴν μεγάλην ταινίαν τοῦ Μετζιτιέ, ἐν ἣσῃ μοῖρα πρὸς πρέσβυν, ἐν δὲ ταῖς μεγάλαις τελεταῖς ἴσταται ἀμέσως ὀπισθεν τοῦ θρόνου τοῦ σουλτάνου. Τὸ μέλαν ἐκεῖνο ὄν, μὲ σῶμα δύσμορφον, καὶ ἔκφρασιν κτηνώδη, ἀντιπροσωπεύει τὸ χαρέμιον, οὗτινος εἶναι ἀρχηγός, καὶ κυβερνᾷ σχεδὸν ὅσον καὶ ἢ Αὐτοῦ Μεγαλειότης. Τὸ λευκότατον καὶ τελειότατον κάλλος νὰ κυβερνᾶται ὑπὸ τοῦ φρικωδεστέρου τῶν αἰθιόπων τοιαύτη εἶναι ἢ παραδόξως καθιερωθεῖσα συνθῆκα ὑπὸ τῶν Μουσουλμάνων.

Ἦτο ἢ παραμονὴ τοῦ Ῥαμαζανίου. Ὁ σουλτάνος εἶχε δώσει διαταγὰς διὰ τὴν προσεχῆ ἐκ Προύσης ἀναχώρησίν του, καὶ μεγαλοπρεπῆς ἀτμοκίνητον ἀναχωρήσαν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ἔμελλε νὰ ἔλθῃ ὅπως τὸν παραλάβῃ ἐκ Μουδανίων.

Ὁ Φαῖδ-Βέης εἶχε πεμφθῆ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἵνα ἐπιστατήσῃ εἰς τὴν προσωρινὴν ἐγκατάστασιν, ἣτις ἔμελλε νὰ παρασκευασθῇ ἐν Τοκάτῃ, μικρῷ καὶ μονήρει περιπτέρῳ ἐπὶ τοῦ Ὄρους Γίγαντος, ὅπου ἢ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἤθελε νὰ διέλθῃ τὰς ἑορτὰς τοῦ Βαϊραμίου, καὶ τὸν μετὰ τὸ Ῥαμαζανιον μῆνα. Ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ περιλυπὸς καὶ σκυθρωπὸς μᾶλλον παρὰ ποτε, ζηλοτυπῶν πρὸς τὸν πτωχὸν ποιητὴν, χωρὶς νὰ ἐννοῇ τὸ διατί, τὸν εἶχεν ἀπομακρύνει, οὐχὶ ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ πλησιάζῃ τῇ Γκιουλ, ἀπομακρύνων ἀφ' ἑαυτοῦ ὀχληρὸν ἐπιστήθιον τοῦ φίλου, ἀλλ' ἵνα ἀπ' ἐναντίας ἀπομονωθῇ ἀπὸ παντὸς ὅ,τι ἠδύνατο νὰ τῷ ἀνκνήσῃ τὴν νεάνίδα. Δὲν εἶχε ζητήσῃ νὰ ἴδῃ τὴν Φατμα-Χανούμ· δὲν εἶχεν ἐξετάσει ἢ ἢ Γκιουλ διέτριβεν ἔτι ἐν Προύσῃ ἢ ἢν εἶχεν ἐξακολουθήσει τὴν εἰς Μουδανία πορείαν της.

Ἄδικως λοιπὸν διετέλει περιλυπὸς ὁ Φαῖδ, ὅπως τόσοσ ἄλλοι ἀπονήρευτοι

έρασταί, συλλογιζόμενος ὅτι πᾶσα ἐλπὶς ἀπόλετο δι' αὐτὸν καὶ ὅτι ἡ Γκιούλ καὶ ὁ σουλτάνος ἔζων ἡσχοὶ καὶ ἀμέριμοι.

ΙΣΤ'.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν εἰς Προύσαν ἐπιστροφὴν, ἡ Γκιούλ-Χανούμ ὑπῆγεν εἰς ἐπίσκεψιν τῆς διευθυντρίας τοῦ λουτροῦ. Τῇ ἐφάνετο ὅτι ἡ κατεσπευσμένη ὁδοπορία τῆς, ἡ διαψευθεῖσα ἀγγελία τῆς ἀφίξεως τοῦ πατρὸς τῆς καὶ μυρία ἄλλα περιστατικὰ τυχαῖα, ἄτινα ἐνεθυμεῖτο, ἡ ἀμνηχανία τῆς τροφῆς τῆς Ναζίκ, — λόγοι τινὲς ἀπερισκέπτως διαφυγόντες, — δὲν ἦσαν πράγματα φυσικὰ. Μὴν ἐβδομάδα πρὸ τούτων, ἡ θυγάτηρ τοῦ Σείχ-ούλ-Ἰσλάμ ἀδιαφοροῦσα πρὸς τὰς συγκινήσεις, οὐδὲν τούτων ἤθελε σκεφθῆ· σήμερον ὁμως ἀνήσυχος πύσα καὶ βασιανίζομένη, ἐζήτηε πανταχοῦ λύσιν τοῦ αἰνιγματώδους ταξιδίου, ὅπου παραδόξως πως τῇ ἐνεφανίσθησαν δύο ξένοι ἱππεῖς.

Ἡ Φατμᾶ, ἣτις οὐδένα εἶχε πέμψει εἰς βοήθειαν τῆς συνοδίας, ὠμολόγησε τραυλίζουσα ὅτι ἠγνόει τί ἐσήμαινον ταῦτα, διότι ὁ εὐνοῦχος Ὄσμὰν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τὰ πρόσωπα τῶν δύο κυρίων, οἵτινες εἶχον ἀναχωρήσει, ἐν ᾧ πάντες ἐκοιμῶντο. Ἴσως εἶναι βρυκόλακες! εἶπεν ἡ γραῖα μετὰ δεισιδαίμονος τρόμου· γνωρίζετε ὅτι τὸ νεκροταφεῖον τοῦ Ἐσκι-Σεράϊ (Παλαιῶν Ἀνακτόρων), ὅπου εἶναι ἐγγὺς τοῦ σουλτανικοῦ κορακίου, εἶναι πλήρες φαντασμάτων...

— Δὲν πιστεύω ὅτι οἱ νεκροὶ ἐπανερχονται εἰς τὸν κόσμον, εἶπεν ἡ Γκιούλ ἐκπλαγεῖσα ἐκ τῆς τοιαύτης ὑποθέσεως, ἴσως εἶναι μᾶλλον...

— Τί;

Ἡ νέα κόρη δὲν ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ: οὐρανὸθεν ἀπεισλαμένον, ἀλλ' ἐπκνέλαθε μετὰ δειλίας.

— Ἴσως κύριός τις ἐκ Προύσης, ὅστις ἰδὼν ἡμᾶς κινδυνεύοντας ἔδραμεν εἰς βοήθειάν μας, ἀμα ἰδὼν τὴν καταιγίδα ἐπερχομένην.

Ἡ Φατμᾶ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν τῆς. Ἦτο τόσο βεβαία, ὅσον ἡ Γκιούλ-Χανούμ, ὅτι οὐδεὶς κάτοικος τῆς Προύσης ἠθελε τολμήσει νὰ διατάξῃ τόσο ἐπιτακτικῶς τοὺς ὑπὸ τῆς Χαμκατζήμπασι πεμφθέντας χωροφύλακας καὶ εὐνοῦχους.

— Ἐκτὸς ἂν ἦναι... Ἄλλ' ὄχι!... ἐπανελάθεν ἡ γραῖα, ἐκδιώκουσα ἰδέαν τινὰ ἐπίμονον, τοῦτο θὰ ἦτο ἐναντίον πάσης συνηθείας, καὶ μάλιστα ἐναντίον τοῦ ἀδρανούς χαρακτῆρός του...

Περὶ τὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ Φατμᾶ ἐσυλλογίσθη τὸν σουλτάνον.

— Αἱ! τί σε μέλει ποιοὶ ἦρθαν νὰ μᾶς βοηθήσουν, εἶπεν ἡ ἀφροντις τροφὸς Ναζίκ-Χανούμ· χωρὶς ἄλλο, ὁ Ἄλλὰχ ἐφώτισεν ἐκείνους τοὺς δύο πιστοὺς ποῦ ἤλθαν καὶ μᾶς ἐβοήθησαν! Μὴ σκοτίζεις τὸν νοῦν σου μ' αὐτὴν τὴν ἔννοια... Φατμᾶ-Χανούμ τοῦ κάκου εἶναι αὐτά.

[Γραῖα συνέζη]

Η ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Ἄλληγορία ὑπὸ Γεωργίας Σάνδης ε.

Ἡμεθα κατὰ τὸ σύνηθες συνηθροισμένοι ὑπὸ τὴν ἀναδενδράδα.

Ἡ ἐσπέρα ἦτο θυελλώδης, ἡ ἀτμόσφαιρα βαρεῖα καὶ ὁ οὐρανὸς κεκαλυμμένος ὑπὸ μαύρων νεφῶν, ἄτινα ἠλάχουν συνεχεῖς ἀστραπαί. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα εἶχε πιέσει τὰς καρδίας μας καὶ ἡσθάνομεθα ἐκτουὺς διαθεθιμένους νὰ κλαυθώμεν ἀκουσίως.

Ἡ Βέππα μάλιστα ἐφάνετο παραδεδομένη εἰς θλιβερὰ σκέψεις. Εἰς μάτην ὁ ἄββας, ὅστις ἐφοβεῖτο μὴ δυσάρεστον τι συμβῆ ἐν τῇ συναναστροφῇ, προσεπάθησε πολλάκις διὰ παντός τρόπου νὰ ἐμψυχώσῃ τὴν ζωηρότητα, ἣν συνήθως ἡ φίλη μας καθίστα ἔτι ζωηρότεραν. Οὔτε ἐρωτήσεις, οὔτε ἀστεῖσμοί, οὔτε παρακλήσεις ἠδυνήθησαν νὰ τὴν ἀποσπάσουν ἐκ τῶν ὄνειροπολήσεών τῆς. Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα προσηλωμένους εἰς τὸν οὐρανόν, πλήττουσα τυχαίως διὰ τῶν δακτύλων τῆς τὰς φρισσοῦσας χορδὰς τῆς κιθάρας τῆς, ἐφάνετο ὅτι ἐλησμώνησε πᾶν ὅ,τι συνέβαινε περὶ αὐτὴν προσέχουσα μόνον εἰς τοὺς ἐκπεπομένους φθόγγους τοῦ ὄργανου τῆς καὶ εἰς τὴν ιδιότροπον πορείαν τῶν νεφῶν.

Ὁ ἀγαθὸς Πανούριος, δυσχεραίνων διὰ τὰς ἀνευ ἀποτελέσματος προσπάθειάς του, ἀπήθυνε τὸν λόγον πρὸς ἐμέ:

— Ἐλα, μοὶ εἶπεν, ἀγαπητὲ Ζωρζή, μεταχειρίσθητι ἐφ' ὅσον δύνασαι τὴν δύναμιν τῆς φιλίας σου ἐπὶ τῆς ὠραίας ιδιοτρόπου. Ὑφίσταται μετὰ τῶν δύο ὑμῶν εἶδος τι μαγνητικῆς συμπάθειας, ἰσχυροτέρας ὅλων μου τῶν ἐπιχειρημάτων καὶ ὁ ἦχος τῆς φωνῆς σου δύναται νὰ τὴν ἀποσῶρῃ ἐκ τῶν βαθέων βεβασμῶν τῆς.

— Ἡ μαγνητικὴ αὐτὴ συμπάθεια περὶ ἧς μοὶ ὀμιλεῖς, ἀγαπητὲ ἄββας, προέρχεται ἐκ τῆς ταυτότητος τῶν αἰσθημάτων μας. Ὑπεφέραμεν διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου καὶ ἐσκέφθημεν ἐπὶ τῶν αὐτῶν πραγμάτων καὶ γνωρίζομεθα ἄρκετά, ὥστε νὰ γνωρίζωμεν ὁποῖαν σειρὰν ἰδεῶν μᾶς προξενοῦν αἱ ἐξωτερικαὶ περιστάσεις. Στοιχηματίζω ὅτι μαντεύω, ὄχι τὸ ἀντικείμενον, ἀλλὰ τοῦλάχιστον τὴν φύσιν τοῦ ὄνειροπολήματος τῆς.

Στραφεὶς δὲ πρὸς τὴν Βέππα:

— Φιλτάτη, τῇ εἶπον μετὰ γλυκύτητος, ποῖαν ἀδελφὴν μας σκέπτεσαι;

— Τὴν ὠραιότεραν, μοὶ ἀπήντησε, χωρὶς νὰ στραφῇ, τὴν μᾶλλον ἀτρόμητον, τὴν μᾶλλον δυστυχή.

— Πότε ἀπέθανεν; ὑπέλαβον, ἐνδιαφερόμενος δι' ὅ,τι ἐπέζη ἐν τῇ μνήμῃ τῆς εὐγενοῦς φίλης μου καὶ ἐπιθυμῶν νὰ συμμερισθῶ διὰ τῶν θλίψεων μου τὴν τύχην ἣτις δὲν μοὶ ἦτο ἄλλοτριον.

— Ἀπέθανε περὶ τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος χειμῶνος, τὴν νύκτα τοῦ χοροῦ τῶν προσωποδοφῶρων, τοῦ δοθέντος εἰς τὸ μέγαρον Σεβίλιου. Εἶχεν ὑποστῆ πολλὰς θλίψεις, ἐξῆλθε νικήτρια ἐκ πολλῶν κινδύνων, εἶχεν ὑποφέρει, χωρὶς νὰ καμφθῇ, τρομερὰς ἀγωνίας, καὶ ἀπέθανεν ἀμέσως,

χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἴχνη, ὥσει εἶχεν ἀφανασθεῖ ὑπὸ κεραυνοῦ. Ὅλοι, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον, τὴν ἐγνώρισαν, οὐδεὶς ὁμως ὅσον ἐγώ, διότι οὐδεὶς τὴν ἠγάπησε τόσο ὅσον ἐγώ, καθότι ἀπεκάλυπτεν ἐαυτὴν τόσο, ὅσο περισσότερον ἠγαπᾶτο. Οἱ ἄλλοι δὲν πιστεύουν ὅτι ἀπέθανε, καίτοι αὕτη δὲν ἐπακεφάνη ἀπὸ τὴν νύκτα ἐκείνην. Λέγουν ὅτι συνέβαινε συχνάκις νὰ χάνεται οὕτως ἐπὶ πολὺν χρόνον καὶ νὰ ἐπαναφίνετο ἀκολούθως. Ἐγὼ ὁμως γνωρίζω ὅτι δὲν θὰ ἐπανεῖλη πλεόν καὶ ὅτι τὸ μέρος, ὅπου προώρισται νὰ παῖξῃ ἐπὶ τῆς γῆς, ἐτελείωσε. Ἐπεθύμουν νὰ ἦναι τὸ ἐναντίον ἀφ' ὅ,τι σὰς λέγω· δὲν εἶναι ὁμως δυνατόν, διότι ἐφρόντισε νὰ μοὶ καταστήσῃ γνωστὴν τὴν ὀλεθρίαν ἀλήθειαν δι' ἐκείνου, ὅστις ἐγένετο ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τῆς. Ὅποιον δυστύχημα, Θεέ μου! τὸ μεγαλεῖτερον ἴσως τῶν δυστυχιῶν ἐκείνων ἐποχῶν. Πόσον ὠραία ἦτο ἡ ζωὴ τῆς, πόσον ὠραία καὶ πλήρης ἀντιθέσεων, πόσον μυστηριώδης, λαμπρά, λυπηρά, μαγευτικὴ, πόσον ἐνθουσιώδης, αὐστηρά, ἠδονικὴ, πόσον πλήρης ἐν τῇ ὁμοιότητι πρὸς πᾶν ὅ,τι ἀνθρώπινον! Ὅχι, οὐδεμίαν ζωὴν καὶ οὐδεὶς θάνατος ὑπῆρξέ ποτε ὅμοιος πρὸς τὴν ζωὴν καὶ τὸν θάνατόν τῆς. Εὔρε τὸ μέσον, ἐν τῷ πεζῷ τούτῳ αἰῶνι, δι' οὗ ἀπέριπτεν ἀφ' ἐαυτῆς ὅλας τὰς ἐντελεῖς πραγματικότητος καὶ δὲν ἀφηνεν ἐν ἐκτυτῇ εἰμῇ τὴν ποίησιν. Πιστὴ εἰς τὰ παλαιὰ ἔθιμα τῆς ἐθνικῆς ἀριστοκρατίας ἐξήρχετο μόνον περὶ τὴν ἐσπέραν, μετμηφιμένη, χωρὶς ὁμως νὰ συνοδεύηται ὑπὸ τινος. Δὲν ὑπάρχει κάτοικος τῆς πόλεως, ὅστις δὲν τὴν συνήνητσε πλανωμένην εἰς τὰς πλατείας ἢ εἰς τὰς ὁδοὺς· δὲν ὑπάρχει τις, ὅστις δὲν περετήρησε τὴν γόνδολάν τῆς προσδεδεμένην εἰς τινὰ λιμένα· οὐδεὶς ὁμως τὴν εἶδε ποτε νὰ εἰσέρχεται ἢ νὰ ἐξέρχεται αὐτῆς. Καὶ τοὶ ἡ γόνδολλα αὕτη δὲν ἐφυλάσσετο παρ' οὐδενός, οὐδέποτε ὁμως ἠκούσθη ὅτι ἀπεπειράθη τις νὰ τὴν κλέψῃ. Ἦτο βεβαυμένη καὶ ἐφωπλισμένη, ὡς πᾶσαι αἱ γόνδολλαι, ἐν τούτοις ὅλοι τὴν ἐγνώριζον· τὰ παιδία ἔλεγον ὅτε ἔβλεπον αὐτήν· «Ἰδοὺ ἡ γόνδολλα τοῦ μετμηφιμένου». Ἡ ταχύτης αὐτῆς ἦτο ἐκτακτος, διότι τὸ μέρος, ἔνθα ἔβαινε τὴν ἐσπέραν καὶ τὸ μέρος ὅπουθεν τὴν πρῶταν μετέφερε τὴν κυρίαν τῆς, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ὑποπτευθῇ. Οἱ τελωνοφύλακες εἶδον πολλάκις νὰ ὠλισθίην μέλαινα σκιὰ παρὰ τὴν παραλίαν καὶ ὑποθέτοντες αὐτὴν λέμβον λαθρεμπορικὴν, τὴν κατεδίωξαν εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος· τὴν πρῶταν ὁμως οὐδὲν εἶδον ἐπὶ τῶν κυμάτων, ὅμοιον πρὸς τὸ ἀντικείμενον τῆς καταδιώξεώς των, καὶ σὺν τῷ χρόνῳ, ἐσυνείθισαν νὰ μὴ ἀνησυχοῦν πλεόν δι' αὐτὴν καὶ ἠρχοῦντο λέγοντες, ὅτε τὴν ἔβλεπον: «Ἰδοὺ πάλιν ἡ γόνδολλα τοῦ μετμηφιμένου».

Τὴν νύκτα ὁ προσωποδοφῶρος διέτρεχεν ἀνὰ τὴν πόλιν, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τις τί ἐζήτηε. Τὸν ἔβλεπον εἰς τὰς μᾶλλον εὐρείας πλατείας καὶ εἰς τὰς μᾶλλον ἀποκέντρους ὁδοὺς, ἐπὶ τῶν γεφυρῶν καὶ

ὑπὸ τὸν θόλον τῶν μεγάλων ἀνακτόρων, εἰς τοὺς τόπους, τοὺς μᾶλλον συχαζομένους, καὶ εἰς τοὺς μᾶλλον ἐρήμους. Ἐβαιεν ὅτε μὲν βραδέως, ὅτε δὲ ταχέως, χωρὶς νὰ ἀνησυχῆ ποσῶς, εἴτε διὰ τὸ πλῆθος, εἴτε διὰ τὴν μοναξίαν, δὲν ἴστατο ὅμως ποτέ. Ἐφαίνετο θαυμάζων μετὰ μεγίστης περιεργείας τὰς οἰκίας, τὰ μνημεῖα, τὰς διώρυγας καὶ αὐτὸν ἔτι τὸν οὐρανὸν τῆς πόλεως.

«Ὅτε συνήντα φιλικὸν τι πρόσωπον τῷ ἔνευε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, καὶ ἔχανετο ἀμέσως μετ' αὐτοῦ.

«Πλέον ἢ ἀπαξ μὲ ἔφερε, διὰ μέσου τοῦ πλήθους, εἰς ἐρημὸν τι μέρος καὶ συνώμιλῃσε μετ' ἐμοῦ περὶ πραγμάτων, ἀτινα ἤγαπῶμεν. Τὸν ἠκολούθουν μετ' ἐμπιστοσύνης, ἐπειδὴ ἤμεθα φίλοι· πολλοὶ ὅμως ἐκείνων, οὓς προσεκάλει, δὲν ἐτόλμων νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Πολλὰ ἀλλόκοτοι ἱστορίαι ἐκυκλοφόρουν περὶ αὐτοῦ καὶ ἐχαλάρουν τὸ θάρρος τῶν μᾶλλον ἀτρομήτων. Ἐλέγετο, ὅτι νέοι τινές, νομίζοντες ὅτι ἐμάντευσαν γυναῖκα ὑπὸ τὴν προσωπίδα καὶ ὑπὸ τὸ μέλαν ποδήρεσενδύμα, ἠσθάνθησαν ἔρωτα πρὸς αὐτήν, διὰ τε τὸ παράδοξον μυστήριον τῆς ζωῆς της καὶ διὰ τὸ ὠραῖον σχῆμά της καὶ τὸ εὐγενές βᾶδισμά της· ὅσοι ἀπετόλμησαν νὰ τὴν ἀκολουθήσωσι, δὲν ἐπανεφάνθησαν ποτέ. Ἡ ἀστυνομία, παρατηρήσασα μάλιστα ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ νέοι ἦσαν Αὐστριακοί, μετεχειρίσθη πᾶν στρατήγημα, ὅπως τοὺς ἐπανεύρῃ καὶ συλλάβῃ ἐκείνην, εἰς ἣν ἀπέδιδον τὴν ἐξαφάνισίν των. Οἱ ἀστυνόμοι ὅμως δὲν ὑπῆρξαν εὐτυχέστεροι τῶν τελωνοφυλάκων, καὶ δὲν ἠδυνήθησαν ποτέ νὰ λάβωσιν οὐδεμίαν εἰδησιν περὶ τῶν ξένων νέων, οὔτε νὰ ἐπιθέσωσι χεῖρα ἐπ' ἐκείνης.

«Συμβάν τι παράδοξον εἶχεν ἀποθαρρύνει τοὺς μᾶλλον ἐνθέρμους ἰχνηλάτας τῆς Ἐνετικῆς ἀστυνομίας. Βλέποντες ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ συλλάβουν τὸν προσωπιδοφόρον ἐν καιρῷ νυκτός, δύο ὑποδεσμοφύλακες, οἱ μᾶλλον ἐνθερμοὶ, ἀπεφάσισαν νὰ τὸν περιμένουν εἰς τὴν γόνδολᾶ του, ἵνα τὸν συλλάβωσιν ὅταν εἰσῆρχετο ἐν αὐτῇ ἵν' ἀπομακρυνθῇ. Ἐσπέραν τινὰ ἰδόντες αὐτὴν προσδεδεμένην εἰς τὴν προκυμαίαν τῶν *Labórow*, εἰσῆλθον ἐν αὐτῇ καὶ ἐκρύβθησαν. Ἐνταῦθα ἔμειναν καθ' ὅλην τὴν νύκτα, χωρὶς νὰ ἴδωσιν ἢ ἀκούσωσιν τινα, μίαν ὅμως σχεδὸν ὥραν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ἐνόμισαν ὅτι ἔλυε τις τὴν λέμβον. Ἠγέρθησαν ἐν σιγῇ καὶ ἠτοιμάζοντο νὰ ἐφορμήσωσιν ἐπὶ τῆς λείας των· κατὰ τὴν ἰδίαν ὅμως στιγμὴν τρομερὸν λάκτισμα ἀνέτρεψε τὴν γόνδολᾶν καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ ὑπαλλήλους τῆς δημοσίας αὐστριακῆς διαταγῆς. Εἰς αὐτῶν ἐπνίγη, ὃ δ' ἕτερος ἐσώθη ὑπὸ τῶν τελωνοφυλάκων. Τὴν πρωίαν τῆς ἐπαύριον οὐδὲν ἴχνος τῆς λέμβου ἐφαίνετο καὶ ἡ ἀστυνομία ἐπίστευσεν ὅτι κατέποντίσθη, τὴν ἐσπέραν ὅμως εἶδον αὐτὴν προσδεδεμένην εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν καὶ εἰς ἣν κατὰστασιν εὐρίσκετο καὶ τὴν προτεραίαν. Τότε δεισιδαίμων τρόμος κατέλαβε τοὺς

φύλακας καὶ οὐδεὶς ἠθέλησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ πείραμα τῆς προτεραίας. Ἐκτοτε δὲν ἐζήτησαν πλέον νὰ ἐνοχλήσωσι τὸν προσωπιδοφόρον, ὅστις ἐξηκολούθησε τοὺς περιπάτους του ὡς καὶ πρότερον.

«Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος φθινοπώρου ἦλθεν ἐν τῇ ἐνταῦθα φρουρᾷ εἰς Αὐστριακός, ἀξιοματικὸς, ὀνομαζόμενος κόμης Φράντς Λεχτενστείν. Ἦτο νέος ἐνθουσιώδης, περιπαθὴς καὶ ἐμπνεόμενος ὑπὸ ὑψηλῶν αἰσθημάτων καὶ εὐγενῶν ἰδεῶν. Ἄν καὶ εἶχε κακῶς ἀνατραφῆ ὡς ἄρχων, ἐγνώριζεν ὅμως νὰ προσυλλάσῃ τὸ πνεῦμά του πάσης προκαταλήψεως καὶ νὰ τηρῇ ἐν τῇ καρδίᾳ του θέσιν τινὰ διὰ τὴν ἐλευθερίαν. Ἡ θέσις του τὸν ἠνάγκαζε νὰ κρύπτῃ εἰς τὸ δημόσιον τὰς ἰδέας καὶ τὰς διαθέσεις του· ὅτε ὅμως ἔληξεν ἡ ὑπηρεσία του, ἐβιάζετο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν στολὴν του, μετ' ἧς τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἦσαν ἀδιαλύτως συνδεδεμέναι ὅλαι αἱ κακίαι τῆς κυβερνήσεως ἣν ὑπηρετεῖ, καὶ ἔδραμε πρὸς νέους φίλους, οὓς ἀπέκτησε διὰ τῆς ἀγαθότητος καὶ τοῦ πνεύματός του ἐν τῇ πόλει. Ἠρεσκόμεθα μάλιστα νὰ τὸν ἀκούωμεν ὁμιλοῦντα περὶ Ἐνετίας. Εἶχεν ἴδει αὐτὴν ὡς καλλιτέχνης, ἔκτειρεν ἐνδομύχως τὴν δουλείαν της καὶ κατήντησε νὰ τὴν ἀγαπᾷ ὡς Ἐνετός. Δὲν ἐκουράζετο διατρέχων αὐτὴν ἡμέρας καὶ νυκτός. Ἐπεθύμει, ἔλεγε, νὰ γνωρίσῃ αὐτὴν καλλίτερον ἐκείνων οἵτινες ἠτύχησαν νὰ γεννηθῶσιν ἐν αὐτῇ. Κατὰ τοὺς νυκτερινοὺς περιπάτους του συνήντησε τὸν προσωπιδοφόρον. Κατ' ἀρχὰς δὲν ἐπρόσεξε πολὺ, παρατηρήσας ὅμως μετ' ὀλίγον ὅτι ἐφαίνετο σπουδάζων τὴν πόλιν μετὰ πολλῆς περιεργείας καὶ προσοχῆς, ἐξεπλάγη ἐπὶ τῇ παραδόξῳ ταύτῃ συμπτώσει καὶ ἐγνωστοποίησε τοῦτο εἰς τινὰς φίλους του. Τῷ διηγήθησαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὰς φήμας αἵτινες διέτρεχον περὶ τῆς πεπλοφόρου γυναικὸς καὶ τὸν συνεβούλευσαν νὰ προσέχη. Ἐπειδὴ ὅμως ἦτο γενναῖος καὶ τολμηρός, αἱ εἰδήσεις αὐταὶ ἀντὶ νὰ τὸν τρομάξωσι, διήγειρον τὴν περιέργειάν του καὶ τῷ ἐνέπνευσαν ἄφρονα ἐπιθυμίαν νὰ γνωρίσῃ τὸν μυστηριώδη προσωπιδοφόρον, ὅστις ἐνέπνεε τόσον φόβον εἰς τὸν ὄχλον. Θέλων νὰ τηρήσῃ ἀπέναντι τοῦ προσωπιδοφόρου τὴν ἰδίαν μυστικότητα, ἣν οὗτος ἐτήρει ἀπέναντι αὐτοῦ, ἐνεδύθη ὡς ἀστὺς καὶ ἤρχισε τοὺς νυκτερινοὺς περιπάτους του. Δὲν ἐβράδυνε νὰ συναντήσῃ ὅ,τι ἐζήτηι. Εἶδεν ὑπὸ τὸ ὠραῖον φῶς τῆς σελήνης τὴν προσωπιδοφόρον γυναῖκα ὀρθίαν πρὸ τῆς κομπῆς ἐκκλησίας τῶν Ἁγίων Ἰωάννου καὶ Παύλου. Ἐφαίνετο θαυμάζουσα μετὰ λατρείας τὰ λεπτὰ κοσμήματα, δι' ὧν ἐκοσμεῖτο ἢ πρόσφισ τῷ ναοῦ. Ὁ κόμης ἐπλησίασεν αὐτὴν βραδεῖ βήματι καὶ αἰσιπηλός. Αὕτη ἐφάνη ὅτι δὲν τὸν παρετήρησε καὶ δὲν ἐκινήθη. Ὁ κόμης, ὅστις ἐστάθη ἐπὶ τινὰ στιγμὴν ἵνα ἴδῃ μὴ ἀπεκαλύφθη, ἐπροχώρησε καὶ ἐπλησίασεν αὐτήν. Τὴν ἤκουσε βαθέως στενάζουσαν καὶ μὴ γνωρίζων τὴν Ἐνετικὴν διάλεκτον, τῇ ἀπηύθυνε τὸν λόγον εἰς

«—Ζήτησαν, εἶπε, καὶ ἔστώσαν εὐτυχεῖς οἱ ἀγαπῶντες τὴν Ἐνετίαν.

«—Τίς εἴθε; ἀπήντησεν ὁ προσωπιδοφόρος, διὰ φωνῆς ἠχηρᾶς καὶ ἀνδρικήας, ἠδείας ὅμως ὡς ἀηδόνος.

«—Ἐραστὴς τοῦ κάλλους.

«—Εἴθε ἐξ ἐκείνων, ὧν ὁ βάνουσσος ἔρωος καταπιέζει τὸ ἐλεύθερον κάλλος ἢ ἐξ ἐκείνων, οἵτινες κλίνουν γόνυ πρὸ τῆς δούλης καλλονῆς καὶ κλαίουσι διὰ τὰ δάκρυά της;

«—Ὅταν ἡ βασιλὶς τῆς νυκτός βλέπει τὸ ῥόδον χαρμωσύνως ἀνθῶν ὑπὸ τὴν πνοὴν τῆς αὔρας, πλήττει τὰς πτέρυγας της καὶ ᾄδει· ὅταν βλέπῃ αὐτὸ μαραινόμενον ὑπὸ τὴν πνοὴν τῆς θυέλλης, κρύπτει τὴν κεφαλὴν της ὑπὸ τὴν πτέρυγάν της καὶ στενάζει. Ἡ ψυχὴ μου ὁμοιάζει πρὸς αὐτήν.

«—Ἀκολουθεῖ με, λοιπόν, διότι εἶσαι εἰς τῶν πιστῶν μου».

«Καὶ λαβοῦσα τὴν χεῖρα τοῦ νέου ἔσυρεν αὐτὸν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν. Ὅτε οὗτος ἠσθάνθη τὴν ψυχρὰν ἐκείνην χεῖρα τῆς ἀγνώστου σφίγγουσαν τὴν ἰδικὴν του καὶ εἶδεν αὐτὴν διευθυνομένην πρὸς τὸ βάθος τῆς προσόψεως, ἀνεμνήσθη ἀκουσίως τὰς ἀπαισίας ἱστορίας, ἃς ἤκουσε, καὶ ἀμέσως καταληφθεὶς ὑπὸ τρόμου ἐστάθη. Ἡ προσωπιδοφόρος ἐστράφη, καὶ προσήλων ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ μετώπου τοῦ συντρόφου της ἐταστικὸν βλέμμα, τῷ εἶπε :

«—Φοβεῖσθε;... Χαίρετε.»

«Ἐπειτα ἀφήσας τὸν βραχίονά του ἀπεμακρύνθη μεγάλοις βήμασιν. Ὁ Φράντς ἠσχύθη διὰ τὴν ἀδυναμίαν του καὶ δραμῶν πρὸς αὐτὴν ἔλαβε τὴν χεῖρά της, καὶ τῇ εἶπε :

«—Ὅχι, δὲν φοβοῦμαι. Ἄγωμεν».

«Αὕτη, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν της. Ἄντι ὅμως νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, ὡς ἔπραξε τὸ πρῶτον, ἐβυθίσθη εἰς τινὰ τῶν μικρῶν ὁδῶν, αἵτινες ἄγουν πρὸς τὴν πλατεῖαν. Ἡ σελήνη ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ νεφῶν καὶ σκότος ἐβάσιλευεν ἐν τῇ πόλει. Ὁ Φράντς μόλις ἔβλεπε ποῦ ἔθετε τὸν πόδα καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ οὐδὲν ἀντικείμενον, ἕνεκα τοῦ πανταχῶθεν περιβάλλοντος αὐτὸν βαθέος σκότους. Ἠκολούθει τυχαίως τὴν ὁδηγόν του, ἥτις ἐφαίνετο ὅτι ἐγνώριζε καλλίστα ποῦ ἔβαινε. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀσθενεῖς λάμψεις ἐδείκνυον εἰς τὸν Φράντς τὴν ὄχθην διώρυγος τινος, μίαν γέφυραν, ἕνα θόλον, ἀγνωστόν τι μέρος, λαβυρίνθον ὁδῶν σκοτεινῶν καὶ σκολιῶν. Ἐπειτα τὰ πάντα ἐπανεπίπτον ἐν τῇ σκοτίᾳ. Ὁ Φράντς ταχέως ἐνόησεν ὅτι ἐχάθη εἰς τὰς ἀγνώστους αὐτῷ ὁδοὺς τῆς Ἐνετίας καὶ ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὴν διάκρισιν τῆς ὁδηγοῦ του. Ἐπιθυμῶν νὰ φαίνεται εἰς πᾶσαν περίστασιν γενναῖος, δὲν ἔδειξεν οὐδεμίαν ἀνησυχίαν καὶ ἀφέθη νὰ ἀγῆται, χωρὶς οὐδεμίαν παρατήρησιν νὰ τῇ ἀπευθύνῃ. Μετὰ μίαν ὥραν ἡ προσωπιδοφόρος ἐστάθη.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΕΛΙΣ

Ἐπειδὴ οἱ λόγοι, πεντάριχοι ἢ δεκάριχοι, εἶνε τοῦ συρμοῦ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας καὶ ἀπανταχοῦ τοῦ κράτους ἐκφωνοῦνται μυριάδες, ἄλλοι διὰ τὰς ἑορτάς, ἄλλοι διὰ τὰς ἐκλογὰς καὶ ἄλλοι διὰ τοὺς... ῥήτορας, διατὶ τάχα ἀντὶ προλόγου, νὰ μὴν ἐκφωνήσωμεν καὶ ἡμεῖς ἕνα;

*

Κυρίαι καὶ κύριοι! μετὰ τὸ δαψιλὲς ἐκ μυθιστορημάτων καὶ διηγημάτων γεῦμα, ὅπερ μέχρι τοῦδε περετίθετο ὑμῖν, ἀπκντες οἱ συνδαιτυμόνες ἐμένατε εὐχαριστημένοι. Ἄλλ' ἰδίως οἱ ἀμφιτρόνοις ἠγείροντο ἐνθουσιασμένοι τῆς τραπέζης, διότι ἔβλεπον τὴν ὄρεξιν σας καὶ τὴν κατανάλωσιν τῶν φαγητῶν των. Ἀπεφάσισαν λοιπὸν νὰ σας παρέχωσι καὶ ἐπιδόρπια ἢ δὲ *Τελευταία σελίς*, θὰ χρησιμεύη ὡς πινακίον, ἐν ᾧ θὰ εὐρίσκετε τοῦ λοιποῦ παντοίας εἰδήσεις, χρονικά, ἀνέκδοτα, ποικίλα καὶ ἀστεῖα ἐν σχέσει πρὸς τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας ἢ τῆς... νυκτός. Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι ἐπὶ τοσοῦτον θὰ τελειοποιηθῇ ἡ καινοτομία αὕτη, ὥστε ταχέως θὰ μεταβληθῇ ἀπὸ ἐπιδορπίου εἰς ὀρεκτικόν!

*

Καὶ ἤδη, ἔχομεν νὰ σας ἀναγγείλωμεν μίαν σπουδαίαν εἰδήσιν! Εἶνε λυπηρά, ἀλλὰ τί νὰ γείνη; Ὅλοι οἱ ἐφημεριδογράφοι τῆς πρωτεύουσας, συνελθόντες χθές, ἀπεφάσισαν νὰ διακόψωσιν ἀπὸ τῆς αὔριον τὴν ἐκδοσὴν τῶν ἐφημεριδῶν των, ἵνα μὴ ἐπιρρασθῇ ἐκ τῶν γραφομένων των, ἢ ἐλευθέρα συνειδήσεις τῶν ἐκλογέων. Τὸ τοιοῦτον, καίτοι λυπηρὸν δι' ἡμᾶς, οἱ ὅποιοι συνειθίσκαμεν νὰ ἀναγινώσκωμεν κάθε πρωτὴ τὰς εἰδήσεις τῆς ἡμέρας καὶ τὰ τηλεγραφήματα τῶν Κινέζων, εἶνε ἐν τούτοις ἔργον ὑψίστης πατριωτικῆς σημασίας καὶ... συγχαίρομεν τοὺς κ. κ. δημοσιογράφους διὰ τὴν ἀπόφασίν των.

Ἐπειδὴ δὲ αὔριον δὲν ἔχομεν ἐφημερίδας, ἐκρίναμεν καλὸν νὰ ἀναγράψωμεν ἡμεῖς μερικὰς εἰδήσεις, διὰ νὰ κρατήσωμεν τοὺς ἀναγνώστας μας τοῦλάχιστον, ἐνημέρους.

*

Ἀναγνώσατε:

— Κατὰ τὴν γνωμοδότησιν τοῦ συμβουλίου τῶν ἐπὶ τούτῳ διορισθέντων ἀρχιτεκτόνων, αἱ ἐργασίαι πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ παρὰ τὴν Τράπεζαν νέου θεάτρου, περατοῦνται ἐντὸς τοῦ μηνός.

— Ἡ ἕνεκα τῆς κακοκαιρίας ἀναβληθεῖσα, πρὸ δεκαπενθημερίας, ἐκλειψίς τῆς σελήνης, γενήσεται ἀνυπερθέτως αὔριον τὴν 6 μ. μ.

— Ἡ συντεχνία τῶν κουρέων, ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ οὐδετέρη κατὰ τὰς ἐκλογὰς, μὴ θέλουσα νὰ δυσαρρεστήσῃ τὸν πρόεδρον τῆς κυβερνήσεως καὶ τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἐκ τῆς κεφαλῆς τῶν ὁποίων πολλὰ ἐλπίζει...

— Μέγας ἰχθύς, ὕψους 700 μέτρων, ἐξέπεσεν εἰς τὸ Φάληρον, χθές μετὰ μεσημβρίαν.

— Ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ Χρηματιστηρίου ἀποστέλλει εἰς τὴν Ἑσπερίαν τρεῖς νέους, ὅπως σπουδάσωσι τὴν θεολογίαν καὶ ἐπανεέλθωσιν ἱεροκήρυκες.

— Διὰ Β. Διατάγματος, καθηργήθη τὸ ἔθιμον τῶν προικῶν τοῦ λοιποῦ μόνον οἱ σύζυγοι θὰ μετρῶσι τοιαύτας εἰς τὰς μελλονύμφους των.

— Προχθὲς τὸ Πάσχα, κύριός τις πολὺ ἰσχνός, θέλων νὰ καθάρισῃ τὸ τουφέκιόν του, ἔπεσεν ἐξ ἀπροσεξίας ἐντὸς αὐτοῦ. Οἱ συγγενεῖς του, ἐγνωστοποίησαν τὸ δυστύχημα εἰς τὴν ἀσυνομιάν, ἣτις προσλαβοῦσα ἕνα λόχον πυροσβεστῶν, καταγίνεται εἰς τὸ νὰ τὸν ἀνασῶρῃ ἐκεῖθεν...

*

Ἄλλ' εἶνε ἀπίστευτα αὐτά! Καὶ ὅμως εἶνε τόσο ἀληθῆ, ὅσον εἶνε βέβαιον, ὅτι αὔριον ἀπὸ πρωίας μέχρις ἑσπέρας, ἔχομεν *Πρωιπραριλιάς*.

Προσέξατε λοιπὸν μὴν πιστεύσητε τὰς εἰδήσεις τῶν αὔριων ἐφημεριδῶν. Ἄν σας εἴπωσιν, ὅτι εἶνε Δευτέρα, σας ἀπατῶσι. Ἄν σας εἴπωσι ὅτι δὲν εἶνε, σας ἀπατῶσι πάλιν. Σήμερον οἱ ἀπανταχοῦ συντάκται, κύπτοντες ἐπὶ τῶν γραφείων των προσπαθοῦσι νὰ συλλάβωσι κανὲν εὐμορφὸν ψεῦμα, διὰ νὰ ἀγρεύσωσι πλειοτέρους εὐπίστους.

*

Πόθεν ἀρά γε ἐπεκράτησεν, ἢ συνήθεια τῶν Ἀπκτουριῶν τούτων; Ἄγνωστον. Οἱ μὲν λέγουσιν, ὅτι ἀπ' ἧς ἐποχῆς ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔτους μετετέθη εἰς τὴν 1 Ἰανουαρίου, οἱ φιλοπαίγμονες θέλοντες νὰ γελῶσιν, ἔστειλλον ψευδῆ δῶρα κατὰ τὴν παλαιὰν πρωτοχρονίαν, ἣτις συνέπιπτε πρὸς τὴν 1 Ἀπριλίου. ἄλλοι δὲ, λέγουσιν ἄλλ. Οὐδὲν ἐν τούτοις εἶνε βέβαιον, παρὰ ὅτι ἡ ἡμέρα αὕτη, χρησιμεύει διὰ νὰ διασκεδάζωσιν οἱ πονηροὶ δι' ἐξόδων τῶν ἀπλουστέρων.

Μὴν ἀνοιξήτε λοιπὸν αὔριον καμμίαν ἐπιστολήν, μὴ πιστεύσητε κανὲν προσκλητήριον, μὴ μεταβῆτε εἰς κανὲν γεῦμα ὅλα εἶνε ψεῦματα. Ὁ τάδε σὲ ἐζήτει: ὁ δεῖνα σὲ θέλει. Ψεύματα. Θέλουν νὰ γελᾶσιν διὰ λογαριασμὸν σου.

*

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἐν Παρισίοις, δαιμονισμένος τις, ἠθέλησε νὰ γελᾶσῃ μὲ τοὺς καμπούρηδες τῆς πόλεως. Προηγουμένως εἶχε καταστρώσει ἕνα κατάλογον, μὲ τὰ ὀνόματά των. Γράφει λοιπὸν, εἰς ἕνα ἕκαστον ἰδιαιτέρως, προσκαλῶν αὐτοὺς ἐκ μέρους τοῦ δημαρχοῦ δῆθεν, νὰ παρουσιασθῶσι τὴν 10 ὥραν εἰς τὸ δημαρχεῖον δι' ἐνδιαφέρουσιν ὑπόθεσιν.

Ἄμα ἤλθεν ἡ 10 ὥρα—τῆς Πρωιπραριλιάς ἐννοεῖται, —ἤρχισαν νὰ συρρέωσι ἀπὸ διαφόρων διευθύνσεων οἱ κ. κ. Καμπούρηδες, οἱ ὅποιοι δά, φαντασθῆτε πόσοι εἶνε εἰς τόσο πλῆθυσμόν.

— Τί ἀγαπᾶτε;

— Τί μᾶς θέλετε;

— Ἐγώ;

— Βέβαια, μᾶς προσεκαλέσατε!

Μετ' ὀλίγας ἐξηγήσεις, ἠννοήθη τὸ

πρᾶγμα. Τότε οἱ ἀτυχεῖς ἀπατηθέντες, ἤρχισαν νὰ φεύγωσι καταθυμωμένοι. Καὶ ἂν ἐγνωρίζον, ὅτι ἀπὸ τίνος γείτονικοῦ παρὰ θύρου, ἴστατο ὁ προσκαλέσας αὐτοὺς καὶ ἐγέλα μετὰ τῶν φίλων του, τίς οἶδε πῶς θὰ τὸν ἐξεδικοῦντο!

Ἄλλ' ἀρκοῦσι πλέον τὰ ψεῦματα, ἄς ἀρχίσωμεν τὰς ἀληθείας, διότι ἂν ἐξακολουθήσωμεν, εἶνε φόβος μὴ πιστευθῇ ὅτι αὔριον, δὲν εἶνε Πρωιπραριλιάς.

*

Ἡ Ἀμερικὴ εἶνε ἡ χώρα τῶν θυμαμάτων. Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐδημοσιεύθη ἐν τινὶ ἐγκρίτῳ φύλλῳ τῆς Νέας Ὑόρκης ἡ ἐξῆς ἀνακάλυψις

Ὁ καθηγητὴς Ὁξίς καταγινόμενος εἰς χημικὰς μελέτας, ἀνεκάλυψεν, ὅτι τὰ κρόμματα ἔχουσι φωτιστικὰς ιδιότητες.

Ὡς γνωστόν, ἐντὸς τοῦ συνηθεστάτου τούτου προϊόντος τῆς γῆς, ὑπάρχει οἰνόπνευμα 40 βαθμῶν. Ὁ καθηγητὴς ἠθέλησε νὰ τὸ χρησιμοποίησῃ πρὸς φωτισμὸν καὶ μετὰ πολλὰς δοκιμὰς, ἐπέτυχε τέλος νὰ παρέχῃ ἀρκετὸν φῶς, δι' ἑνὸς κρομμίου.

Ἴδου ὁ τρόπος:

Βυθίσατε τεμάχιον ὑφάσματος μαλλίνου ἐντὸς πετρελαίου, τυλιξάτε αὐτὸ κυλινδροειδῶς. Ἐνῶ δὲ εἶνε ὑγρὸν ἔτι, τρυπήσατε ἐν κρόμμυον καὶ θέσατε ἐντὸς τῆς ὀπῆς τὸ ὑγρὸν ὑφασμα ἐν εἶδει φυτιλίου. Ἐπειτα ἀνάψατε αὐτό.

Κατ' ἀρχάς, ἀνάπτει τὸ ὑφασμα, ἔπειτα δι' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπορροφᾷ τὸ οἰνόπνευμα τοῦ κρομμίου καὶ μεταδίδει φῶς ἐρυθρὸν, γλυκὺ, διαρκές καὶ ἀκίνδυνον.

Ἐλπίζομεν, ἤδη μετὰ τὸ μονοπῶλιον τοῦ πετρελαίου, ὅτι τὸ νέον τοῦτο εἶδος φωτισμοῦ, θὰ εἰσαχθῇ ταχέως καὶ παρ' ἡμῖν, ἐκάστη δὲ οἰκογένεια δύναται νὰ τὸ μεταχειρίζητε ἀφρόως καὶ ἀνεξόδως, εὐλογοῦσα τὸν ἀνακαλύψαντα.

Καί... φανταζόμεθα πρὸς στιγμήν, ἐρωτοκατυπημένην τινα ἀναγνώστριαν κρατοῦσαν διὰ τῆς τρεμούσης χειρὸς τῆς ἀναμμένου κρόμμυον καὶ φέγγουσαν εἰς τὸν ἀπερχόμενον ἐραστὴν τῆς, ... ἐνῶ ἱεροκυφίως, φέρει αὐτὸ πλῆσιον τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἵνα φανῇ δακρύουσα διὰ τὴν ἀναχώρησίν του!

*

Τρεῖς κυρίαι, διηγωνίζοντο, ποία νὰ εἶπῃ τὸ μεγαλῆτερον ψεῦμα.

— Ἐγώ, εἶπεν ἡ μία, εἶμαι εἴκοσι δύο ἐτῶν.

— Ἐγώ, εἶπεν ἡ ἄλλη, δὲν εἶμαι ποσῶς φιλάρεσκος. Ποτὲ δὲν εἶδα εἰς καθρέπτην καὶ ποτὲ δὲν ἀπέκτησα ἐραστὴν!

— Καὶ ἐγώ, εἶπεν ἡ τρίτη, Σὰς πιστεύω καὶ τὰς δύο!

Δάμ.

Ἐξεδόθη ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορινθῆς» τὸ διήγημα τοῦ κ. Γρηγορίου Δ. Ξινοπούλου:

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΟΓΟΝ

ΤΟ ΤΡΙΑΚΟΣΙΑΔΡΑΧΜΟΝ ΕΠΑΘΛΟΝ

Πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ καὶ τιμᾶται ὀρ. 1.50. Εἰς τοὺς συνδρομητὰς μᾶς παρέχεται μόνον ἀντὶ δραχμῆς.

ΑΘΗΝΑΙ.—ΤΥΠΟΙΣ ΚΟΡΙΝΘΗΣ.—ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3.